

·POŠTNINA · PLAČANA · V · GOTOVINI ·

BOGOLJUB

1930
AUGUST

Koledar Apostolstva molitve za avgust 1930.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:

Varsivo in bramba katoliške Cerkve proti propagandi protestantstva.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. Očetu:

Redovnice misijonarke.

Mesečni zavetnik: Sv. Joahim (16.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.		
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.	
*1 2	Petek Sobota	Vezi sv. Petra Porcijunkula	Posvetitev družin S. J. Pomoč dušam v vica	Tunjice Riboica	Mozirje .
*3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	8. p. Najd. sv. Štef. Dominik s. M. D. Snežna Gosp. sprem. Kajetan s. Cirijek in tov. m. Ivan Vianej s.	Apostolstvo molitve Dijaki na počitnicah Ljubezen do Marije Duhovne vaje v Domu Odprava pijančevanja Apostolstvo moč in fantov Lušni pastirji	Ljub. Marijan, Št. Ožbalt Gora p. Sodr. Predoslje Št. Jakob o. S. Polica Gotenica	Luče Nova Štifa Solčava Mozirje Nezarje Bočna
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	9. p. Lovrenc m. Suzana Klara d. Rodegunda † Evzebij Vnebovz. D. M. Rok s., Joahim	Praznovanje nedelje Mladina v nevarnosti Sramežljivost v obleki Ruska mladina Misijonski poklici Marijine družbe Zakonska zvestoba	Raka Japče Gozd Dobovec Mekinje D. M. v Polju Dolenja vas	Ptuj Ptuj hiraln. S. Pet. in Pav. Sv. Urban
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	10 pob. Liberat m Helena c. Ludovik š. Bernard c. uč. Frančiška Š. s. Timotej m. Filip Ben. s.	Apost. sv. Cirila in Metoda Skupna družinska molitev Sprava med sovražniki Cislircijani, trapisti Zatrani in brezposelni Izbira pravega poklica Neozdravljivo bojni	Ribno Št. Lovrenc Cerklje Žalna Šenturška gora Trebnje Koprivnik Koč.	Hajčina Vurberg S. Andraž Sl. g. S. Lovrenc Sl. g. Sv. Marko S. Ožbalt Kap. Sv. Marjeta
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	11 pob. Jernej ap. Ludovik kr. Cefirin p. Jožef Kalas s. Avguštin c. uč. Obglav. Jan. Krst. Roza Lim. d.	Katoliška akcija pri nas Naši zunanji misijoni Misijonski kongres v Ljubljani Vse pripravljene zadeve Katol. znanstveniki Blagoslov na polju Čistost fantov in deklet	Št. Jernej Goriče Zg. Tuhinj Dole Struge Stopiče Brdo	Polenšak Rogalec Sv. Križ Slat. Sv. Ema S. Pet. Medv. s.
31	Nedelja	12. p. Rajmund s.	Verska vzgoja. Umrli.	Višnja gora	Kostirvnica

PROŠNJE.

Joško T. v Slovenjgradcu se priporoča presv. Srcu J., Materi božji, sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Tereziji Det. J., † Slomšku za uspeh pri izpitu in za spreobrnjenje. — Dve M. družbenki priporočata tri nedolžne osebe v veliki stiski sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki in † Slomšku za pomoč. — N. iz Celja se prip. presv. Srcu J., Sv. Duhu, Mariji na Brezjah, sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, bl. Don Boscu in † Slomšku za zdravje in druge namene.

ZAHVALE.

Neka oseba iz Št. Ilja v Slov. goricah se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, sv. Mali Tereziji in † škofu Slomšku za uslišanje v hudi zadevi. — K. C. se zahv. † A. M. Slomšku za uslišano prošnjo pri zreli izpitu. — Slovenka v Gradcu se zahvaljuje Malemu Gvidonu in Mali Cvetki Tereziji za uslišano prošnjo v važni zadevi. — M. Štru-

kelj se zahvaljuje Mariji Pomagaj, sv. Mali Cvetki in sv. Jožefu za uspešno pomoč v nevarni bolezni. — Neimenovana oseba se zahv. presv. Srcu J. za milost dobro opravljene spovedi. (Zahvala in dar obljubljeni.) — M. U. z Unca se zahv. Brezmažežni, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu, sv. Martinu in † Slomšku za zdravje svojih staršev in za mnogokratno pomoč. — Najsrčnejšo zahvalo presv. Srcu Jezusovemu za dobljeno zdravje. E. R.

Romanje h Kozmijanom na Krki.

Romarski shodi na Krki (cerkev sv. Kozme in Damijana) so po Vel. Šmarnu tri nedelje zapored: prvo pridejo nemški Kočevarji, drugo Gorenjci, tretjo okoličani in Dolenjci sploh. Iz Stične (železn. postaja) poštni avto do Krke; peš poldrugo uro.

P * O * M * A
 K * * * * *
 * J * E * Z *

R * I * J * I
 * * * * *
 * V * S * V *

AVGUST

XXVIII. LETNIK

1930

Skrivnost ljubezni.

Dr. Fr. Jaklič.

Človeško srce je lačno užitek in nemirno išče za njimi. Pa po še tako velikih zemskih užitkih se prej ali slej zbudi kakor iz težke omotice; v srcu nastane razočaranje in praznina. Po vsakem zemskem uživanju nam vstane v duši pritažen krik: »Ne zadošča mi to. Več hočem! Dajte mi popolne, trajne, neminljive sreče! Dajte mi brezmejno Lepoto, Dobroto in Ljubezen!« Za Boga smo ustvarjeni in le v Bogu se moremo trajno pomiriti, kot ruski pisatelj Tolstoj nekje lepo pravi: »Kakor ptički, ki so padli iz gnezda, tako kriči naša duša po Bogu.« Čim bolj je človek plemenit, tem bolj silen je ta krik njegove duše.

Približati se Bogu in stopiti v kar najtesnejše stike z njim — za tem že od prvih početkov teži človeško srce. Vsa verstva so se trudila, da približajo človeka Bogu in Boga človeku. Pa šele s Kristusom je bilo utešeno to človeško hrepenenje, in sicer na dva prelepa, božja načina:

I. Božji Sin je prišel na zemljo, človeško postavo si je privzel in s človeškim glasom je spregovoril; po človeško je mislil in po človeško ljubil. Slavni zvezdoslovec Newton (Njutn) je vselej odkril svojo sivo, učenjaško glavo, kadar je spregovoril besedo Bog. In učeni fizik Ampère (Ampér) se je prijel za glavo in klical prijateljem: »Kako velik je Bog! Prijatelji, kako velik je Bog!«

In glejte, prav ta Bog se nam je tako približal, da si je našo borno človeško naravo privzel. Kot otrok je ljubeče božal obraz svoje deviške matere. Po Palestini je hodil, učil, delil dušni mir in s čudeži dopovedoval, kdo je. Tako je bil preprost

in ljudomil, da je vsakdo mogel k njemu; oni, katere je trlo telesno ali dušno gorje, so mu bili pa še najbolj dobrodošli.

Kako srečni so torej bili Jezusovi sodobniki! Osebno so poznali Jezusa, osebno so doživeli dogodke, ki so za vse ljudi vseh časov odprli pravo časno in večno srečo.

II. Toda tretja popoldanska ura velikega petka je na Kalvariji napravila konec zemskemu življenju učlovečenega Boga. Zvečer poprej je pa Jezus izvršil veličastno dejanje: presveto Evharistijo je postavil.

Kot Bog je itak povsod pričujoč. Toda tudi po svoji človeški naravi se ni mogel za vselej ločiti od uboge in njegovega usmiljenja tako potrebne zemlje. Kot Bog in kot človek je hotel noč in dan bivati med nami.

Množice so prisluhnile, mnogi so dromeč zmajali z glavo, čeprav so bili prav zadnje dni priče izrednih čudežev; celo apostoli so zastrmeli ob veličastnem govoru, katerega je božji Učenik imel v kafarnaumski shodnici, kjer je obljubil dati svoje telo v jed in svojo kri v pijačo ter na razne načine dopovedoval, da ga moramo uživati. Eno leto potem je v dvorani na Sionu, kjer je z dvanajsterimi jedel velikonočno jagnje in se poslavljajal od njih, nad kruhom in vinom izgovoril besede: »To je moje telo. To je moja kri. To delajte v moj spomin.«

Božja vsemogočnost in božja ljubezen sta proizvedli svetotajstvo presv. Reš. Telesa. In od takrat prihaja na naše oltarje in se mudi na njih. Naše oči ne vidijo njegovega ljudomilega obraza in pogleda, naše uho ne čuje njegovih molitev, naša

vera ga pa vidi za skrivnostnim zastorom kruha in vina. Iz zasebnih stanovanj, kjer so apostoli in njih nasledniki maševali in obhajali in dajali vernikom nebeški Kruh s seboj; iz katakomb in iz prvih cerkva; iz veličastnih stolnic in preprostih cerkvic, iz misijskih bornih kapel; iz spisov prvih cerkvenih očetov in iz nauka cerkvenih zborov Vzhoda in Zapada; iz cerkvene umetnosti in iz globoke bogoslovne vede; iz vere milijonov ljudi vseh časov in narodov in barv obraza odmevajo krščanske resnice: Kristus je pod podobo kruha in vina res pričujoč, pod vsako podobo in njenim najmanjšim delom je cel in ves, dokler se podobi ne spremenita. Kako dobro nam dene, da se pravoslavni bratje tudi v tem nauku popolnoma strinjajo z nami in da tudi oni imajo, častijo in ljubijo evharističnega Jezusa!

Vsak hip lahko poklekneš pred tabernakelj in Jezusu odpreš svoje srce, svojo ljubezen in svoje uboštvo. Ne moreš biti dovolj preprost in otroški do njega. Tvoj prijatelj je, tvoj pravi prijatelj, ki te sočutno in ljubeče posluša in uslišuje. Ne bo zlorabil tega, kar mu poveš in potožiš, zoper tebe, kot to večkrat store ljudje. Jezus se tudi takrat ne bo odvrnil od tebe, ko boš tako ubog in nesrečen in zapuščen, da boš že samemu sebi postal nadležen in zoprn. Za trepetajočo lučko v cerkvi utriplje združena božja in človeška ljubezen.

In vsak dan ga lahko prejmeš v srce, da ti in On postaneta eno. O presrečni hipi, ko se ti ne približajo samo nebesa, ampak sam Bog, ki je neskončna Lepota, Dobrota in Ljubezen! Z njim greš potem na svoje vsakdanje delo in svoje borbe, v sreči in nesreči te spremlja evharistična Milost. On je trta, ti pa mladika, ki prejema iz nje življenje in moč. »Tisti, ki mene uživa, bo živel po meni,« je rekel Jezus.

Človek svojih obljub večkrat neče ali pa ne more izpolniti. Ne smemo jih vselej vzeti dobesedno. Pri evharističnem Jezusu se pa ne boj teга, vse njegove obljube brez skrbi vzameš doslovno. Še posebno veselje mu napraviš, če se pred tabernakljem ali po sv. obhajilu sklicuješ na te njegove obljube, saj v tem pokažeš svojo vero in svoje brezpogojno zaupanje vanj.

Ali ti ob premišljevanju evharistične Skrivnosti ne pride sam, po sebi na ustnice stavek sv. Janeza: »Bog je ljubezen.«

Imej še ti ljubezen do njega! Nekaj sklepov mu pokloni v dar!

I. Kadar greš mimo božjega hrama, v katerem je presveto Rešnje Telo v tabernaklju, ne pojdi brezčutno mimo! Ako le moreš, vstopi vsaj za par hipov noter. Ali boš mimo nebeškega Prijatelja kar tako mirno šel? Kako so nekatere župnijske cerkve ves dan osamljene! Verniki se še odkrijejo ne, ko gredo mimo.

II. Tudi sredi svojega dela in oddiha včasih pomisli na Jezusa v beli hostiji! V duhu pohiti k njemu in ga moli! Prostorna razdalja pri njem sploh ne pride v poštev. Naroči tudi svojemu angelu varihu, da ga naj hiti pozdravit v cerkev! Tako bi naj v mislih pohiteli tudi pred one božje hišice, katoliške in pravoslavne, kjer je evharistični Jetnik ljubezni zapuščen in preziran od ljudi. Res, da ga v sveti tišini molijo angeli; pa on hoče človeške molitve in človeške ljubezni in pozornosti, saj se je zaradi nas ljudi učlovečil in je zaradi nas ljudi ustanovil presv. Zakrament.

III. Ko v cerkvi pozvončka za sv. obhajilo, ti si pa tešč in nimaš smrtnega greha: ali ti ne bo srce zavalovilo od hrepenenja po Jezusu in ne boš ljubeče pohitel k angelski mizi? Tako te vabi, ti pa morda iz zločnosti, praznega strahu ali iz človeških ozirov odklanjaš njegovo povabilo. Nobene prilike za sv. obhajilo ne zamudi! Zlasti fantje in moške bi naj bolj razumeli in ubogali njegovo ljubeznivo vabilo. Ali niso bili ravno moške prvi obhajani?

Ni potrebno, da bi bil tudi prejšnji dan pri sv. obhajilu. Ali ne veš, da v prvih stoletjih med tednom sploh ni bilo redne maše in da so torej verniki po večini le ob nedeljah prihajali k sv. obhajilu? Oni, ki so oddaljeni ali med tednom zaposleni, bi naj ob nedeljah prejemali Jezusa.

IV. Rad beri o presv. Evharistiji, da jo boš še bolj vzljubil! In rad porabi prilike, da pokažeš presv. Reš. Telesu svojo ljubezen in svoje spoštovanje: da prispevaš za svete posode in cerkvena oblačila; da pomagaš okrasiti oltar in hišo božjo; da mu rad poješ svete pesmi itd. Za evharističnega Jezusa ti nobeno delo ne sme biti malenkostno. Sv. Vaclav je bil kralj, pa je sam pekel hostije in pripravljal mašno vino.

V. Ura molitve pred presv. Reš. Telesom ti bodi prav srčna zadeva. Koliko svetih duš po mestih, trgih in vaseh že

leta in morda desetletja, poleti in pozimi, ob lepem in slabem vremenu moli nedeljo za nedeljo Gospoda Jezusa. Ali ni to najlepše opravilo, najlepši oddih, pozabiti na vse pozemsko in se pridružiti kerubom in

serafom, ki v trepetu in zanosu ljubezni molijo Boga? Koliko milosti priključijo molili pred presv. Reš. Telesom nadse in nad najbolj pereče zadeve Cerkve in domovine!

8. VIII. 1910 **Zapojmo Te Deum!** 8. VIII. 1930

Filipič Janez.

»Tebe Boga hvalimo!« — bi morala letos ob 20letnici rimskega odloka o starosti, kdaj naj se otroci puste k prvemu svetemu obhajilu, zapeti v prvi vrsti vsa mladina. Kakšna božja dobrota zanjo ta odlok! Saj je dejal najodličnejši sodelavec pri izdanju tega odloka Dominik kardinal Ferrata, da svet od tridentinskega zbora dalje ni doživel večje milosti, ki bi jo bil Bog skazal po svoji Cerkvi bednemu človeštvu; — in vendar koliko izrednih milosti je doživelo človeštvo v zadnjih treh stoletjih (pobožnost Srca Jezusovega, prikazovanja Matere božje, zlasti v Lurdu, cela vrsta novodobnih svetnikov...)! Zares! Kaj je večjega in lepšega v očeh vernega človeka, od krtne nedolžnosti! Če imaš to, si otrok božji, dedič nebes, pa bodisi, da si zadnje dninarice sin. In baš k r t n o n e d o l ž n o s t ohraniti v mladini, to je pglavitni namen omenjenega odloka. »V resnici ne vidimo nobenega razloga, da bi se dandanes, ko so vendar v starih časih dajali ostanke svetega kruha dojenčkom, zahtevala izredna priprava od otrok, ki so še v srečnem stanu prve nedolžnosti in čistosti in ki ob tolikem zalezovanju in nevarnostih našega časa zlasti potrebujejo one skrivnostne hrane« — poudarja odlok. Isto zatrjuje na drugem mestu: »...obžalovati moramo vedno izgubo prve nedolžnosti, ki bi se morda ohranila, če bi prejimali otroci Sv. Rešnje Telo že v mlajših letih.«

Pa tudi skušnja kaže vsakomur, ki ima opravka z mladino, da tam, kjer so se uveljavili (vzgojni zavodi, šole, župnije...) odloki v duhu svetosti umrlega Pija X., rastejo in cveto lilije tudi sredi novodobnega močvirja.

»Tebe Boga hvalimo...« bi morali dalje peti ob 20letnici odloka o pogostnem in zgodnjem sv. obhajilu mladine starši in vzgojitelji. Kako čudovit pripomoček za vzgojo je vprav sv. obhajilo! Si li more misliti najskrbnejši vzgojitelj pri zgodnjem delu še kaj popolnejšega kot to:

njegov gojenec je v umrljivem telesu najtesneje zedinjen z Bogom? Kako svet učnik stopi na tvoje mesto, o dragi vzgojitelj, kako skrben vodnik, mogočen svaritelj in milosti poln plačnik! Tudi to izpričuje vsakdanja skušnja. »Jaz poznam samo dvoje vzgojnih sredstev,« je dejal nekoč don Bosco angleškemu državniku, ki je obiskal njegov zavod in se je čudil njegovim uspehom, »palico in sv. obhajilo. Palico sem pustil, sv. obhajilo pa pridno uporabljam.« In sv. Filip Neri, ki je imel toliko opraviti z mladino? Osivel v svoji vzgojni službi je dejal: »Sveto obhajilo, združeno z ljubeznijo do preblažene Device, ni le najboljše, marveč naravnost edino sredstvo, da mlad človek ohrani čistost srca in življenje po veri in da ga, če je zašel, zopet spravi na pravo pot in ozdravi njegovo slabost.«

»Tebe Boga hvalimo...« bi morala peti ob 20letnici odloka o zgodnjem in pogostnem sv. obhajilu človeška družba. V razsulu je. Splošna revolucija, ki tli v srcu posameznikov in družbe, ji grozi, da jo vrže v medsebojni pokolj. Treba bi ji bilo novih, nadnaravnih sredstev, ki jo ozdravi v korenini, to je v dušah, kakor je prvotno krščanstvo ublažilo razlike v razpadajoči starodavni rimski državi. Treba ji je novega rodu, poplemenitenega po Bogu samem. In kje naj iščemo teh sredstev, če ne v presveti Evharistiji. Kjer je Kristus, tam strast preneha, kjer je pravo krščanstvo, ki je edini izdatni pripomoček zoper ranjeno človeško naravo, tam je tudi doma pogostno sv. obhajilo. Evharistija je lek, ki zdravi posameznika in s tem tudi človeško družbo. Značilno je, kar je storil veliki Napoleon na razvalinah francoske revolucije: prvo je bilo to, da je peljal svojo armado v cerkev Nôtre Dame v Parizu pred tabernakelj in s tem pokazal tudi svojim državljanom, kje naj iščejo rešitve iz svoje zagate. Podobno je pred dvajsetimi leti Pij X. pokazal s svojimi odloki rešilno znamenje: pogostno in vredno sv. obhajilo, pokazal zlasti s tem,

da je mladini odprl zgodaj in na stežaj vrata tabernaklja. Ob evharističnem Kristusu naj zraste nov rod, evharističen rod, ki bo s svojim mišljenjem, delovanjem in življenjem znanilec nove, lepše bodočnosti človeškega rodu. In če gledamo znamenja časa v deželah, kjer se je odlok Pija X. na celi črti izpeljal, smo v tej nadi potrjeni.

»Tebe Boga hvalimo...« naj bi končno ob dvajsetletnici odloka o pogostnem in zgodnjem sv. obhajilu mladine zapela iz vsega srca zlasti še sv. Cerkev. Cerkev Kristusova v današnjih časih? Težke boje bojuje. Pa boj je znamenje življenja; znamenje smrti je le to, če kdo miruje. In Cerkev ne miruje. Močno polje v njej po širnem svetu: življenje zanimanja in delovanja za širjenje vere, za zedinjenje razkolnikov, za ureditev razmerja do posameznih držav (pred svetovno vojno je imel Vatikan zastopnike pri 13 državah, danes pa pri 42); v njej se pojavlja liturgično življenje in gibanje, zlasti pa

nov, upapoln pojav katoliške akcije. Vsi ti pojavi pa so v tesni zvezi z zgodnjim in pogostnim sv. obhajilom. »V njem premoremo vse, ki nas krepča.« Zato so vsi ti radostni pojavi v življenju sodobne Cerkve Kristusove znak, da v njej polje močno evharistično življenje. To življenje pa je zanetil z novo silo papež Pij X. z odloki o pogostnem in zgodnjem sv. obhajilu. O zares! Če se bodo ti odloki izvajali še v večji meri, kot so se doslej, imamo upanje, da nastopijo časi prvotnega krščanstva in s tem tudi zarja lepše bodočnosti za sveto Cerkev. Poleg duhovnikov bodo vstali tudi neduhovniki-laiki, ki bodo zanesli duha Kristusovega vsepovsod. Ta duh pa dela posameznika, družine, družbo in Cerkev srečno za čas in večnost!

Zato pa: Hvala tebi, nepozabni Pij X. za tvoj prekornostni odlok, hvala Bogu za izredno, veliko milost v imenu mladine, staršev, človeške družbe in Cerkve!

Sv. maša.

Janez Pucelj.

Pristop.

Stopil bom k oltarju
svojega Boga;
On je moč in sreča
mojega srca!
Kaj žaluješ, duša,

kaj si žalostna?
Le h Gospodu stopi,
pa zbeži bridkost;
On razveseljuje
tvojo ti mladost!

Slava.

Zapojmo, bratje, oj zapojmo,
Gospod prinaša svoj nam mir;
zapojmo pesem mu zahvalno,
on sam naš dobri je pastir!

Ti sam si svet, ti sam Gospod,
mi smo le ovce tvoje paše;
usmili se, usmili se,
izbriši, Jagnje, grehe naše!

Blagovest.

Gospod, očisti srca naša,
očisti z milostjo jih svojo,
da bodo vsa očiščena
poslušala besedo tvojo!

Beseda tvoja — seme sveto,
Sejavec — Učenik si ti;
srce pa naše — plodna njiva,
naj sad stoteren obrodi!

Darovanje.

Molite, bratje,
da Bogu bo prijeten dar,
prečisti kruh, sijajni kelih,
ki ga polagam na oltar!

Darujmo, bratje,
še mi Bogu vsaj skromen dar:
darujmo mu vso voljo svojo,
srce mu dajmo na oltar!

Svet.

Sveti, sveti, sveti, sveti,
trikrat sveti naš Gospod,
poln je nébes tvoje slave,
svet je tvojih poln dobrot!

Blagoslovljen, ki prihajaš
čista žrtev na oltar,
da daruješ se Očetu
z nami za nas v spravnih dar!

Povzdigovanje.

*To moje živo je Telo,
ki se za vas daruje —
to kelih moje je Krvi,
ki se za vas žrtvuje.*

*Preveč, Gospod, preveč, Gospod,
vse preveč je dobrote tvoje —
kako naj grešnik oj kako
zakrijem rane — grehe svoje?*

Sveto obhajilo.

*Odpri srce mi, dragi brat,
da stopim v tvoje duše hram,
da ti prinesem srečo pravo
da svoj ti mir nebeški dam!*

*Gospod, Gospod, saj nisem vreden,
da ti pod moj bi stopil krov;
Gospod, pa le besedo reci,
in človek bom ves drug in nov!*

Blagoslov.

*Blagoslovi, Troedini,
blagoslovi srea vsa;
blagoslov naj tvoj zedini
razdvojena srca vsa!*

Marijino vnebovzetje.

P. Mihael Mlekuz O. S. B.

»Radujmo se vsi v Gospodu in praznujmo slavnostni dan.« S temi besedami nas poziva sveta Cerkev, da praznujemo spomin kronanja naše Kraljice, ki je bila nekdanj skromna in nepoznana galilejska mladenka, a sedaj kot Kraljica nebes in zemlje stoluje visoko gori nad angeli in arhangeli. »Lepa si in zala, hči jeruzalemska, silna, kot lepo urejena bojna četa.« Pred Teboj se sklanjajo vse angelske vrste, Tebi »prepeva moje srce vzvišeno pesem«. 44. psalm opeva lepoto in moč vsevladajočega Kralja, lepoto in nežno krasoto njegove izvoljenke, Device Marije. Dvakrat med sv. mašo in enkrat pri jutranjicah zapoje sv. Cerkev naši nebeški Kraljici to blestečo pesnitev ljubezni in navdušenja. In res, kateri praznik bi mogel nuditi ugodnejšo priliko za to, kot vprav dan Marijinega vnebovzetja, ko gledamo »najlepšo izmed ženâ« povzdignjeno nad angelske zборе k nebeškim kraljevskim dvorom.

Marijino vnebovzetje je najbrž najstarejši, gotovo pa že od nekdanj najsijajnejši Marijin praznik. Grki in deloma tudi Latinci nazivajo ta praznik »uspavanje bl. Device Marije«. Latinsko ime »assumptio« pa, kakor tudi naše »vnebovzetje« nas potrjuje v veri, da je bila Marija s svojim deviškim telesom kmalu po pogrebu »dvignjena v nebo«. Neprimerno bi namreč bilo, da bi trohnoba groba razjedla

»sveto in živo skrinjo božjo«, da bi sprnelo ono »blaženo telo, ki je nosilo Sina večnega Očeta, ter one blagoslovljene prsi, ki so dojile Kristusa Gospoda« (Lk 11, 27). Na Vzhodu se je praznik splošno razširil kmalu po letu 431., ko je cerkveni zbor v Efezu z vso odločnostjo potrdil versko resnico, da je Marija v resnici, v pravem pomenu besede »Bogorodica«. Iz Rima nam prvič poročajo o tem slavju iz časa papeža Sergija I., ki je koncem 7. stol. uvedel nočno procesijo med 14. in 15. avg. k cerkvi Device Marije Snežnice, ki je med največjimi in najlepšimi Marijinimi cerkvami v Rimu. Papež Leon IV. je to navado potrdil in določil, da naj pred praznikom obhajamo vigilijo. Zvečer — tako popis iz X. stol. — je prišel papež s svojim dvorom v lateransko baziliko in je zmolil tam določene psalme in devet beril, t. j. tri nočne straže. Nato se je razvrstila procesija, pri kateri so nosili znamenito, starodavno Zveličarjevo podobo ter podobo Jezusove Matere. Brezštevilne množice so se uvrstile s svečami in bakljami. V Marijini cerkvi je potem papež dokončal s sv. mašo in slovesnim blagoslovom prelepo slavje. Ta nočna (večerna) procesija z Zveličarjevo in Marijino podobo se je ohranila v nekaterih krajih rimske okolice še do danes.

S pozivom k radosti in veselju se pričinja ta dan sveta maša, in temu sledi

kot nekak odmev 44. psalm, ki nam tako nazorno riše vzvišeni prizor, ki se na skrivnosten način obnavlja: kronanje prelepe hčerke iz Davidovega rodu. Ob njenem vstopu v nebo se angeli začudeno povprašujejo: »Kdo je ta, ki vzhaja kakor solnce, ki prihaja iz puščave?« V berilu, ki je vzeto iz knjige Modrosti, Marija odgovarja, da jo je Stvarnik sam izbral, On, ki je počival v njenem šatoru ter ji določil izvoljeno ljudstvo v delež. »Tako sem se nastanila na Sionu, v svetem mestu sem našla počitek in Jeruzalem (nebesa) se nahaja v moji oblasti. Povišana sem kot cedra vrh Libanona in kot cipresa vrh gore Sion. ... Kot izbrana mira razširjam sladke vonj.« In zopet zadoni Mariji v slavo in čast 44. psalm: »... Poslušaj, draga deklica, odpri oči in nagni uho, kajti Kralj sam te je vzljubil radi tvoje zale lepote.« Lepo sta opisala ta prizor, ki se je odigral v nebesih ob Marijinem prihodu, sv. Janez Damaščan v svojem govoru, ki ga čita danes sv. Cerkev pri jutranjicah, in pa sv. Bernard, čigar besede nam done na uho v berilih slovesne osmine. V maši pa pojemo: »Aleluja, aleluja. V nebo je

bila dvignjena Marija: raduje se angelov zbor! Aleluja.«

V evangeliju je odločilnega pomena za ta praznik le sklepna beseda: »Marija si je izbrala najboljši delež, in ta ji ne bo nikdar odvzet.« Res najboljši delež si je izbrala Marija! V ponižni zvestobi je služila Bogu z junaško ljubeznijo, zato pa jo je Vsemogočni dvignil k Sebi v nebo, posadil jo je ob svoji strani na kraljevski prestol. Radi tega se radujejo angeli, z njo se vesele in proslavljajo Gospoda, aleluja. »Strme dvigamo svoje oči ter polni zaupanja prosimo Boga, naj dodeli, da občutimo mogočno priprošnjo Bogorodice, katero gledamo v nebeški slavi. (Molitev nad darovi.)

Čigava priprošnja bi pa tudi mogla biti tako mogočna, kot vprav besede one, ki si jo je Najvišji odbral kot svojo nevesto? Ona je nebes kraljica, Ona, ki nam je prinesla luč sveta. Radi njenega povišanja se mi danes radujemo, kot ljubeznipolni otroci mi sedaj čestitamo nebeški Materi, kajti Marija si je izbrala najboljši delež, in ta ji ne bo nikdar več odvzet.« (Obhajilni spev.)

Pismo sv. Očeta.

Ivan Vindišar.

II.

Sv. Oče hoče s svojim pismom pojasniti še eno vprašanje: kdo sme in mora vzgajati. Pri vzgoji mladine morajo po božji naredbi in pa naravnem zakonu sodelovati: Cerkev, družina in država.

1. Bog hoče, da pripada vzgoja Cerkvi, ki je nadnaravna mati svojih otrok. Kot neomadeževana nevesta Kristusova jih v svetem krstu rodi za božje življenje, jih nezmotno uči božjo resnico, jih ljubeče vzgaja ter hrani zlasti s svetimi zakramenti; vodi jih k nebeškemu Očetu po varni poti božjih zapovedi. Neutrudljivo jih opozarja na vzvišene vzore krščanskega življenja, na učlovečenega božjega Sina samega, na njegovo brezmadežno Mater in številne svetnike, ki so pod njenim materinskim vodstvom že srečno dospeli v nebeško domovino.

Cerkev kot od Boga določena vzgojiteljica skrbno zasleduje, kako se njena mladina vzgaja po družinah in šolah. »Nadzirati sme in mora vso vzgojo mladine in vernikov v javnih in zasebnih zavodih in

sicer ne samo z ozirom na verski pouk, marveč tudi z ozirom na druge stroke, v kolikor so v zvezi z vero in nравnostjo ... Ni nobene svetne oblasti, ki bi se mogla zakonito upirati vzgojnemu poslanstvu Cerkve ali ga ovirati.« Zato je pa Cerkev tudi sama ustanavljala in vzdrževala za svoje vernike v vseh stoletjih ogromno množino šol in zavodov za vse panoge človeškega znanja, tako da uživa sadove njenega prosvetnega, znanstvenega in vzgojnega dela ves današnji svet.

Prav tako ima Cerkev kot učiteljica in vzgojiteljica svojih otrok »pravico do tako imenovane fizične (telesne) vzgoje; zakaj tudi ta vzgoja je sredstvo, ki krščanski vzgoji lahko koristi ali pa škoduje«.

2. V naravnem redu sme in mora v prvi vrsti vzgajati družina. Tudi to je volja Stvarnikova. Papež govori v svoji okrožnici o vzgoji tako-le: »Zato ima družina pri vzgoji otrok naravno in pravno prednost pred državo in ji te pravice ne sme kršiti nobena svetna oblast.«

Ni pa vzgojna pravica staršev neomejena, prepuščena njihovi samovoljnosti,

marveč so starši za pravo krščansko vzgojo svojih otrok odgovorni Bogu. Krščansko vzgajati v družini pa se pravi vzgajati dušo in telo, za državo in Cerkev, za časno in večno srečo. Starši si morajo zato zajamčiti »pravico do obvezne krščanske vzgoje otrok in jih ne smejo izročati šolam, v katerih jim preti nevarnost, da se naužijejo strupa brezbožnosti«.

3. Seveda ima pri vzgoji mladine po božji volji besedo tudi država. Saj je država popolna družba, ki ima na razpolago dosti sredstev, da dosega svoj namen, ki je skupna časna blaginja vseh državljanov. Od Boga ima oblast, da skrbi za mir in varnost družin in posameznih državljanov ter da pospešuje njih blaginjo.

Ima pa država tudi dolžnosti. S svojimi zakoni mora ščititi »predhodno pravico družine do krščanske vzgoje otrok« in dosledno s tem spoštovati »tudi nadnaravne pravice Cerkve glede krščanske vzgoje«. Zato »je krivičen in nedopusten vsak vzgojni in šolski monopol«. Tako pojasnjuje Pij XI. vzgojne pravice in dolžnosti države.

Šola naj delo družine in Cerkve ne razdira, marveč dopolnjuje. Verski pouk naj bo zares temelj in krona vsega pouka v vseh vrstah šol: v osnovnih, srednjih in visokih. Mladina naj se v veri ne poučuje le v gotovih urah, marveč v vsem šolskem pouku in ustroju naj vlada krščanski duh. Tudi ni prav, če se pri telesni vzgoji fantov (in včasih, proti človeški naravi, tudi

deklet) često prekoračijo prave meje. Prenapete in prenaporne telesne vaje je treba grajati! — zlasti še, če se mera časa prekorači na Gospodov dan, »ki mora biti posvečen izvrševanju verskih dolžnosti in svetosti domačega družinskega življenja«.

* * *

Kako lepo soglasje bi vladalo med vsemi tremi vzgojnimi činitelji, če bi ta edino prava vzgojna načela vsepovsod upoštevali! Kako izborna bi bila vzgojena mladina, ako bi se pri njeni vzgoji družina, država in Cerkev vzajemno dopolnjevale! In koliko bi to koristilo družinam in državi! Globoko verni in krepostni otroci bi bili v veselje družini in šoli, državi pa vdani in zvesti državljani, ker dober kristjan je tudi dober državljan.

Jasno je: »Čimbolj se svetna oblast prilagodi duhovni oblasti, čimbolj jo varuje in pospešuje, temveč stori tudi za ohranitev države same.« Zato so modri starši pomoč Cerkve pri vzgoji mladine vsekdar cenili in zahtevali. To izpričujejo številne družine, ki zaupajo svoje otroke redovnim zavodom in šolam.

Krščanski starši in vzgojitelji! Jasno nam je sveti Oče razložil temeljna načela prave vzgoje! Kot zvesti in vdani otroci svete Cerkve se bomo po njih vsekdar vestno ravnali, saj vemo, da je papež namestnik božjega Učenika, ki je izrekel pooblastilno besedo: »Kdor vas posluša, mene posluša.«

Katoliška akcija.

Apostoli sv. Evharistije.

Alojzij Košmerlj.

V mesecu, ko se vrši v Zagrebu veliki evharistični kongres, naj se tudi misli naših src obrnejo k presvetemu Zakramentu. Sredi med nami živi naš skriti Bog in gleda in blagoslavlja in poživlja vse naše delo. Ne pozabimo, da je presveta Evharistija središče, žarišče in življenski vir vse katoliške akcije.

Kaj pomaga, če še toliko govorimo in pišemo, če delamo te in one načrte, če se trudimo in prizadevamo za premnoge stvari; — ako ne iščemo blagoslova in pomoči v zakramentu presv. Rešnjega Telesa, bo vsa naša skrb in vse naše delo

brez sadu. »Zastonj se trudijo zidarji, ako Gospod ne zida hiše.« »Nič ni tisti, ki sadi; nič ni oni, ki zaliva; Bog je, ki daje rast.« »Marta, Marta, skrbna si in veliko si prizadevaš, a le eno je potrebno.« To eno potrebno pri vsem našem stremljenju v katoliški akciji pa je: živa, tesna, trajna zveza z evharističnim Bogom v sveti hostiji.

Bratje in sestre! Toliko se govori o našem razmerju do najsvetejšega Zakramenta, toliko lepega, vzpodbudnega se je o tem že napisalo, a mnogih še vedno ni zajela misel, da nam je pogostno sv. obha-

jilo nadvse potrebno. Celo v Marijinih družbah jih ne manjka, ki so glede sv. obhajila površni, popustljivi in mrzli. Komaj, da zadostijo svoji mesečni dolžnosti, ah, često jim je še to preveč. Pa bi bili radi Marijini in Kristusovi. In če gledamo druge izven Marijinih vrst, koliko jih je, ki jim je Gospodova miza tako tuja in daleč... Mislijo, da bodo brez Gospoda izvojevali življenski boj. Mislijo celo, da bodo mogli biti apostolski delavci v katoliški akciji, ne da bi se pogosto združevali s Kristusom — Kraljem apostolov. Ne varajmo se! Brez pogostnega sv. obhajila bodo naše duše prazne in mrzle. Kako naj potem nosimo Kristusa v naše hiše in družine, če ga v naših lastnih dušah ne bo! Nihče ne da, česar sam nima.

Zavedimo se: Letisti bodo umel duha katoliške akcije, ki bo pogosto združen z evharističnim Bogom, iz čigar Srca je katoliška akcija najprej privedla. Letisti bo sposoben za apostola, ki bo v pogostnem sv. obhajilu zopet in zopet črpal apostolsko ljubezen, gorečnost in moč.

Vemo, da je delo v katoliški akciji sodelovanje s Kristusom, ki živi v sveti Cerkvi. Kristusova želja pa je: odrešenje in posvečenje sveta. Za tako delo je treba slehernemu mnogo apostolske vneme in zveste ljubezni. Kristusova podoba se mora vtisniti v naše duše, da bomo mogli klicati s sv. Pavlom: »Živim, pa ne več jaz, temveč Kristus živi v meni.« Kako bomo postali vsi Kristusovi? Kako bodo naše duše polne Kristusove ljubezni, Njegove vneme, Njegove moči? Po pogostnem sv. obhajilu, ki nas najtesneje združuje s Kristusom. Po sv. obhajilu postajamo deležni Kristusove narave; po pogostnem sv. obhajilu bomo vzoreli v Kristusove apostole.

Poglejmo v apostolske dni. Kakšen ogenj je gorel v Gospodovih učencih, kakšna ljubeča vnema je prešinjala srca vseh vernikov. Kristus živi, Kristus vladaj, Kristus zmagaj — s tem navdušenim klicem so šli preko zemlje in so vklanjali narode sladkemu Kristusovemu jarmu. »Ljubezen Kristusova nas vnema«, so govorili z apostolom Pavlom in niso si dali pokoja v delu za Kristusovo kraljestvo. Vso ljubezen in neizčrpno gorečnost pa jim je vlivalo sv. obhajilo, ki so ga prejemali po možnosti vsak dan. »Bili so stanovitni v

molitvi in v lomljenju kruha.« In ker smo Marijini otroci, ne pozabimo, da je med vso verno množico v mladi Cerkvi prekipovalo od apostolske vneme najbolj Marijino Srce. Kako ljub nam mora biti spomin na božjo in našo Mater, ko sredi prve krščanske družine moli, ljubi in prejema evharističnega Boga-Sina v sv. obhajilu.

Bratje in sestre! Ne hvalimo v vsem starih časov in jih ne posnemajmo v vsem. Svoji časi, svoje navade. A v tem enem jih hvalimo in posnemajmo, v tem enim se zopet in zopet vračajmo k prvotnim, starim, lepim navadam, da bomo prijatelji, še več, da bomo apostoli pogostnega svetega obhajila; le tako bomo polni Kristusovega duha, le tako bomo dosegli, da naše delo ne bo kakor klasje brez zrnja, kakor prazna vreča, ki ne obstane pokonci.

Še eno vedimo: Apostolsko delo v katoliški akciji je težko, združeno z žrtvami. Morda bo Gospod tudi od nas kdaj zahteval težkih žrtev. Vemo, kako je bilo v Mehiki, vemo, kako je v nesrečni Rusiji, v razburkanem Kitaju in drugod. Apostoli morajo biti pripravljene na vse, tudi na žrtev svobode, tudina žrtev življenja. Za Kristusa vse! — to je apostolsko geslo.

Kje bomo črpali moč in pogum in vztrajnost za težke dni? Tam, kjer so vse to črpali apostoli in prvi kristjani in vsi, ki doprinašajo za Kristusa, za njegovo vero in Cerkev velike žrtve. Vir moči, poguma in vztrajnosti v žrtvah in trpljenju je pogostno sveto obhajilo.

S ponosnim veseljem so prvi kristjani prelivali kri za Kristusovo ime. Če se je bližalo preganjanje, so se zbrali v skritih katakombah. Tu so okrepčali svoje duše s Kruhomo močnih in še domov so ponesli najsvetejši Zakrament, zaviti v zlato tkane prte. In ko so prihrumeli preganjavci in so vdirali v hiše, tedaj so kristjani vzeli sv. Rešnje Telo in so se z njim pokrepčali za zadnji boj. S Kristusom v srcu so jim bile vse muke lahke, lahki udarci, sladko trpljenje. S Kristusom v srcu so šli z veseljem v smrt. Zdaj razumemo sv. Nežo in sv. Cecilijo, mladi roži prvega krščanstva, zakaj sta šli s pesmijo na ustih pod rabljev meč. Zdaj razumemo 86-letnega starčka Polikarpa, zakaj je s tako prekipavočjo radostjo stopal na grmado. Zdaj

razumemo sv. Ignacija, zakaj je želel le eno: da bi ga levje čeljusti zmlele, kot žito zmeljejo mlinski kamni. Vsi ti so pili iz studenca žive vode, jedli so Kruh močnih, ki daje levjo moč, in so vztrajali in zmagali.

Ta čudežna moč sv. obhajila tudi v poznejših časih ni odpovedala in ne bo zamrla nikoli. Vedno ostane beseda Gospodova: »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem.« Prijatelj pogostnega sv. obhajila bo v vedni, najtesnejši zvezi z Zveličarjem, vedno bo lahko govoril z apostolom: »Vse premorem v Njem, ki me krepeča.«

Bratje in sestre! Hodimo z veseljem h Kristusu v sv. obhajilu! Tako blizu nam je studenec, ki teče v večno življenje, in mi bi svoje duše pustili umirati od žeje? Kruh močnih nam je vsak dan na razpolago, naša srca pa naj izstradana obnemorejo? Ne, ne! Med nami in evharističnim Bogom

mora biti prisrčna, trajna vez! Kakor magnetna igla k svojemu polu teži, tako naj naše duše hrepene k najsvetejšemu Zakramentu! Kakor ladja v temni noči išče blesteči svetilnik, tako naj naša srca v viharjih življenja hitijo zopet in zopet k božjemu Svetilniku v sveti hostiji!

Še enkrat povem: Le tam, kjer bo obiskana in s hrepenenjem zasedena Gospodova miza, le tam bo delo katoliške akcije cvetelo in rodilo sad, le tam bo zadosti apostolske vneme in ljubezni.

O, da bi vsa našo domovino zajel evharistični ogenj, potem bo res Kristus naš Kralj, mi pa ljudstvo njegovo in ovce njegove paše.

Kolikrat pa pojdemo k sv. obhajilu? Bratje in sestre! Odgovor prepuščam vam. Odgovori naj vaša ljubezen do Kristusa!

Češčenje najsvetejšega Zakramenta na Španskem.

Katoliški Španci pravijo navadno svoji domovini: »El Espagna Eucharistica« — Evharistična Španija. Pa imajo dovolj razlogov za to. Njih dežela je kljub rovarstvu framasonskih lož ohranila vse stare krščanske običaje in pobožnosti, zlasti kar se tiče sv. Rešnjega Telesa. Lepe stare tradicije pa še dopolnjuje z novimi evharističnimi bratovščinami in društvi. Tako n. pr. je bilo v mestu Burgos pri neki evharistični konferenci meseca oktobra 1927 sklenjeno in od kardinala-primasa odobreno, da se v proslavo sv. Rešnjega Telesa priporoča in uveljavlja tole:

1. Vsi katoliški časopisi in dnevniki naj objavijo vsak četrtek tudi članek o najsv. Zakramentu.

2. Pouk krščanskega nauka v šolah naj se začne in zaključi s primerno evharistično molitvijo.

3. Skuša naj se prirediti v vsaki župniji enkrat na leto evharistično slavlje.

4. Vsa večja katol. društva naj skušajo oskrbeti vsako leto posebno slovstveno-evharistično praznovanje.

5. Prvo sveto obhajilo se mora praznovati z največjim sijajem.

6. Ob glavnih cerkvenih praznikih naj bo skupno sv. obhajilo posebej za otroke, za odraslo mladino in posebej za može.

7. Ko se da znamenje z zvonom, da gredo bolnika obhajati, se zberejo člani evharističnih družb s svečami, da pospremijo duhovnika, ki nese sveto popotnico.

8. Verniki naj se nauče lepih evharističnih pesmi, da bodo peli pri liturgičnih opravilih.

Nobena dežela nima toliko dragocenih in spominskih monštranc kot Španija. Seveda se rabijo samo ob slovesnih prilikah in procesijah, ker so težke in je potrebno več duhovnikov, ki jih nosijo na posebnem stojalu. Še l. 1927. je bila blagoslovljena taka mogočna monštranca za stolnico v mestu Burgos. Poleg bron, slonove kosti in drugih kovin se je porabilo za izdelavo 100 kg srebra in 18 kg čistega zlata. To novo monštranco krasi 4500 draguljev različne velikosti in barve. Njeno vrednost cenijo na blizu pet milijonov dinarjev. Ta cena glasno priča, kako je ukošenjena med Španci ljubezen do Najsvetejšega.

Omenjamo dalje, da sta na Španskem ustanovljena dva ženska redova (kongregaciji), ki skrbita za stalno češčenje Najsvetejšega.

»La adoracion nocturna« — nočno češčenje ni nikjer tako udomačeno kot med Španci, ki imajo 675 krajevnih

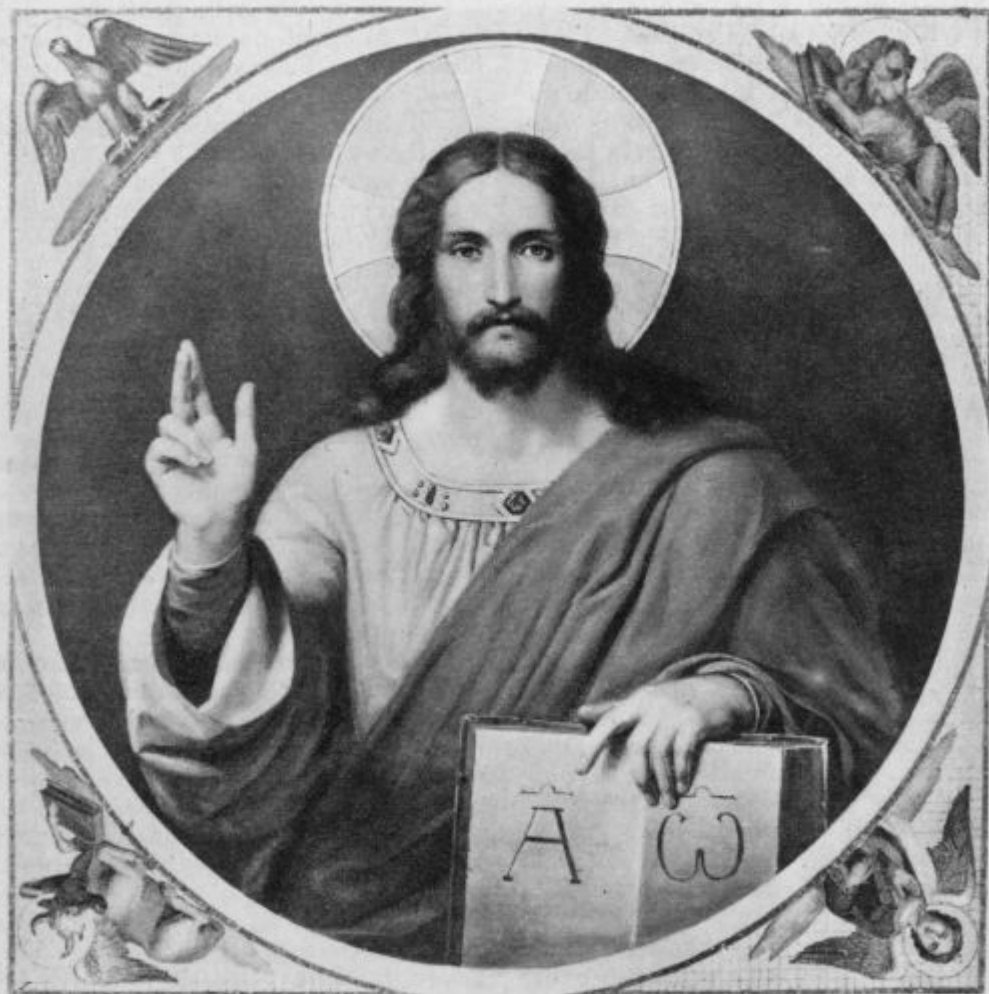
skupin nočnih častilcev, članov pa 101.000. Koliko nočne molitve pred Jezusom v tabernaklju! Še celo žene imajo svojo družbo, ki pospešuje to pobožnost. Središče je v mestu Valenzia.

Omenjamo še eno družbo, ki je bila ustanovljena l. 1907. in se imenuje »Evharištični četrtek«. Ta družba ima mnogo članov tudi v Južni Ameriki. Med Španci šteje v 700 odsekih čez 100 tisoč članov. Ta bratovščina veleva vsak četrtek biti pri sv. maši in prejeti sv. ob-

hajilo, obenem pa opraviti vsaj eno uru molitve pred tabernakljem in širiti češčenje sv. Evharistije.

»Dejanje treh Marij« je bratovščina, ki je med Španci tudi močno priljubljena. Ima namen zapuščenega Jezusa v tabernaklju čim večkrat obiskati, ga moliti in prejeti v sv. obhajilu.

Kot odličen sad češčenja sv. R. T. se smatra tudi dejstvo, da na Španskem ni pomanjkanja duhovnikov. Pošilja jih v misijone in v Južno Ameriko. A. Č.

L. Brues.

München.

Jaz sem začetek in konec.

Nesrečen ni, dasi vse drugo izgubi, komur še živi pravo upanje v srcu.
Zarana začne žgati, komur je kopriva mati.
Lakomnež ima za denar tudi dušo na prodaj.

Kdor hoče prav srečno živeti, mora modro glavo, pa zlahtno srce imeti.
Le kdor zgodaj vstaja, se boleznj brani in zdravje ohrani.
Slomšek.

Poživniki.

(A. Orehek. — Konec. Glej štev. 6, str. 132.)

Pred hišo se začujejo koraki, poskočne besede mladih ljudi in Jurčkov drobni smeh. Soba se napolni zdenskih in drugih fantov. Z Zdenci jo je primahal poživnik Škorenjček. Zgodovina njegovega imena je globoka. Na licitandi v Laščah je kupil steklen škorenj. Posoda mu je postala vir tekočih dohodkov. S pijačo je bil preskrbljen. Hodil je po gostilnah od mize do mize. Gostje so mu nalivali, eni iz radovednosti, kakšen je škorenj, drugi, da so se sitneža odkrižali. Ker je upal, da zmagajo poživniki, je tudi k sestanku pri Tomaževih pod pazduho stisnil svoj preljubi škorenjček. Prostor okrog peči so zavzeli Lovrenček, Pipi, Škorenjček in še par poživnikov, fantje z gospodom pa okrog mize in po klopeh.

Gospod kaplan v daljšem govoru pjasni namen sestanka, naslika jim lepoto treznega, poštenega fantovskega življenja, pa grdobijo voglarjenja ob porokah in njege usodne posledice za dušo marsikaterega fanta, odkrije jim pretkano umetnost poživnikov, kako bi fante zapeljevali k pijančevanju iz samoljubnih namenov, prosi jih, naj se jih varujejo in ogibljejo kakor kužnih.

Brez besede vstane Alfonz in položi pred Jurčka Buščajevih 200 Din.

Poživniki zašume kakor čmrlji v travi in gledajo izpod čela kakor hudobci ob smrtni postelji kristjana, ki ga varuje in brani angel varih.

Iskrečih se oči zakliče kaplan: »Mir, farizeji tam pri pečih! — Fantje, ne gre za

denar! Gre za načelo: ali vas bodo vodili poživniki ali Marija. Odločite se! Ali z Marijo za fantovsko poštenost ali s poživniki za pijanstvo, greh in sramoto. Boj poživnikom, hinavskim zapeljivcem! Naj provcita naša fantovska Marijina družba! Naj bo češčena med nami naša nebeška mati Marija!«

Kakor na povelje vstanejo fantje in kličejo: »Naj bo češčena!« V začudenje vseh sklene Alfonz roke k molitvi: »Zdrava Marija, milosti polna, Gospod je s teboj...« Duhovniku in fantom bleste solze v očeh, ko mu počasi in razločno odgovorijo: »Sveta Marija...« Božji otroci! Kristus je dejal: »Kjer sta dva ali kjer so trije zbrani v mojem imenu, tam sem jaz v sredi med njimi.«

Gospod Gašper je hotel poživnike od fantov popolnoma ločiti; zakliče jim: »Ali zdaj vidite, da za vas ni mesta med nami? Ven iz poštene fantovske družbe!«

Alfonz priskoči in odpre hišna vrata.

»Ven, poživniki, pobeljeni grobovi, hinavci, ki sami nočete iti v božje kraljestvo, pa tudi drugim zapirate vrata. Ven!«

Kakor omamljeni jo pcedijo pijančki iz hiše, zadnji med njimi Škorenjček. Razburjen je bil tako, da se mu je izpod pazduhe izmuznil stekleni škorenj in se na cementnih tleh v veži razbil na tisoče koscev.

»Jejhata no,« vzklikne Jurček ves blažen, »to je pa slabo znamenje za poživnike!«

Tonče — božji otrok.

Andr. Orehek.

II.

Vrbačevemu Tončetu sicer ni bilo dano, da bi bil šel v mesto študirat in postal duhovnik, vendar je bilo bogato njegovo mlado življenje. Ko se mu je približalo leto vojaškega nabora, je bil fant, ki sta ga bila vesela nebo in zemlja. Visokorasel, vitek kakor smreka, je bil v cerkvi videti izmed vseh. Hlapci iz graščine Tustan so nekdan na cvetno nedeljo prinašali v Moravče butaro, ki se je pod visokim cerkvenim obokom »dvakrat ovila«, kakor so trdila moravska

dekleta. »Čigava je ta butara?« so izpraševala. »Iz tustanske graščine.« Ko so v vrhpoljski ali moravški cerkvi med fantovskimi vrstami videli stati visokega Tončeta, čitajočega iz molitvenika ali prebirajočega molek, vedno pa zamišljenega v pobožnost, so ljudje izpraševali: »Čigav je ta fant?« »Vrbačev iz Krasc,« so odgovarjali. »Kako lepo se obnaša v cerkvi! Nikamor se ne ozre, ne spregovori besede, ne smeje se zijačasto kakor drugi betičarji. Blagor staršem, ki imajo takega otroka!«

Beuronska umelnost.

Marija v nebesa vzeta.

Blagroval ga je tudi gospod Jožef, ki je še vedno duše pasel na Vrhpolju. Nekega dne se ustavi pred Vrbačevo hišo v Krascah. Oče in Tonče sta imela pod jablano pred hišo velik gnojni koš. V spodnjih delih je bil nekoliko raztrgan. Krpala sta ga z novimi leskovimi vitrami.

»Nekaj posebnega imam za vaju, Vrbačeva fanta.«

»Na Vrhpolju pripravljamo apostolstvo mož in fantov. Vsak mesec bo treba iti k zakramentom. Kaj pravita?«

»Ničesar ne praviva. Kar zapišite naju. Kajne, ate?«

»I seveda, saj bi bilo najbolje vsak dan, ko bi človek čas imel. Enkrat na mesec, ej,

to ni taka reč. Ob nedeljah je dan dolg, da se ne vemo kam dejati. Kdaj bomo začeli?«

»Kvratno nedeljo, ki je prva v mesecu, in zanaprej vsako prvo nedeljo. Po vasi bosta malo poagitirala, oče med možmi, Tonče med fanti. Tukaj imaš »Glasnik presv. Srca Jezusovega«, da boš vedel fantom kaj povedati; prav lepo in po domače razpravlja o apostolstvu. Napiši jih na listek in mi ga boš v nedeljo izročil. Če bo šlo po sreči, bomo pozneje še po drugih vaseh poskusili.«

»Ali kaj, če nikočar ne pridobim? Listek bo prazen.«

»Prazen ne, saj je velika vas, in fantje niso razvpiti.«

In res ni bil prazen. Pridobil je nekaj sovrstnikov in precej mlajših fantov iz vasi. Radi so ga imeli, ker je bil vedno vesel in dobre volje. Čmerno se drži le slaba, s smrtnim grehom obtežena vest, posvečujoča milost pa obseva dušo z vedrim, jasnim solncem. Do fantov je bil prijazen in uslužen. Čeprav ni ponočeval, so ga visoko cenili, morebiti ravno zato. Neki rogovilež je hotel sicer ugovarjati, pa ga je z dobro in šaljivo besedo takoj ugnal; par mesecev pozneje je celo pristopil k apostolstvu in se vidno poboljšal. Delo za dobro stvar je začelo Tončeta veseliti. Stopil je v sosedne vasi, in tudi tam je bila žetev še dosti obilna.

Med našimi vernimi fanti je mnogo apostolskih talentov. Radi bi delovali in tudi zmorni so, ampak začeti ne morejo. Premalo zaupajo sami vase in v božjo pomoč. Če pa se ojunajo in premagajo prvi strah, prve težave, dobijo pogum in veselje do apostolskega dela. Milost, ki jo črpajo iz božjega vrelca pri angelski mizi, jim užiga ta pogum, voljo

in tudi veselje. Saj smo videli ob preganjanju kristjanov v Mehiki. Največ mučencev, ki so položili življenje na božji žrtvenik, so dale fantovske vrste. Umirali so z vzklikom: Naj živi Kristus-Kralj! Taki junaki so res pravi vojščaki Kristusovi, ki so pri sv. birmi sprejeli Njegovo neizbrisno znamenje.

Tako apostoli. Če pa gledaš naše povprečne fante, njih življenje, njih molitev in službo božjo, njih obnašanje pred nasprotniki sv. vere, njih zanimanje za usodo sv. Cerkve, njih ljubezen do nje, se moraš začuden vprašati: kam je prešlo njih neizbrisno znamenje vojaštva Kristusovega, ki so ga prejeli pri sv. birmi? S tem znamenjem je združena milost Sv. Duha. »da moremo vero stanovitno

spoznavati in po nji živeti,« kakor pravi katekizem. Kako spoznavaš svojo vero, fant? Ali je res, da se včasih v večji fantovski družbi v gostilni ali izven nje niti ne upaš odkriti in moliti angelsko češčenje, če zazvoni? Ali je res, da se skriješ kam za plot, za hišo ali drevo ali kreneš v drugo smer, samo da ti ni treba srečati duhovnika s sveto popotnico in poklekniti? Nimaš poguma, ti Kristusov vojščak, da bi javno dostojno počastil svojega vojnega Gospoda, ki v neizmerni svoji ponižnosti skrit pod podobo kruha hiti potolažiti na bojnem polju človeškega življenja umirajočega svojega vojaka. Vsak norček, pravijo, te premoti in pregovori, da v nedeljo ne greš v cerkev, ampak z njim vred ostaneš zunaj ali greš celo v gostilno namesto k službi božji. Vpričo tebe smeši kak topoglav širokoustnež sv. Cerkev, njene mašnike ali kar naravnost božjega Zveličarja, ti pa molčiš, kakor da to odobravaš. Ali si ali nisi vojščak Kristusov? Ali tako braniš čast in božjo dostojanstvo svojega vojnega Gospoda? Lep vojak bi bil, ki bi pustil blatiti svojo narodno domovino ali vrhovnega gospoda narodne vojske. Kristus pa je tolikokrat tako kruto in tako po nedolžnem žaljen od lastnih vojščakov, po Svetem Duhu potrjenih pri sv. birmi.

Take misli so ogrevale Tončeta, ko je za apostolstvo zbiral fantovsko četo odločnih Kristusovih vojščakov. Pa zopet je obstal sredi pota in premišljal. V kratkem postanem vojak narodne vojske. Nočem biti slab vojak. Pri vseh narodih velja za ničvredneža, kdor pobegne od narodne vojske in izda domovino. Kristus pa ima samo med slovenskimi fanti na tisoče dezertarjev. Kako to? Moj Bog, kako je to mogoče? Premalo molijo na čast Sv. Duhu! Ali sem jaz doslej zadosti molil v ta namen? Nisem. Zanaprej bo drugače.

Pač so strmeli Vrhpoljčani na kvatarno nedeljo. Poleg lepega števila mož je pristopilo k svetemu obhajilu 38 fantov. Gospod Jožef je v ognjevitim govoru napovedal, da bo zanaprej vsako prvo nedeljo tako.

»Lepo je to, zelo lepo, kar nisem se jih mogla nagledati,« je modrovala Tomiška, ko je s Starčevo Rozalo in Mohorjevo Ančko šla od maše. »Ampak ne verjamem, da bi bili stanovitni. Vsak mesec! Saj še ženske ne gremo prav vse in prav vsak mesec.«

Zampieri dello Domenichino.

Rim.

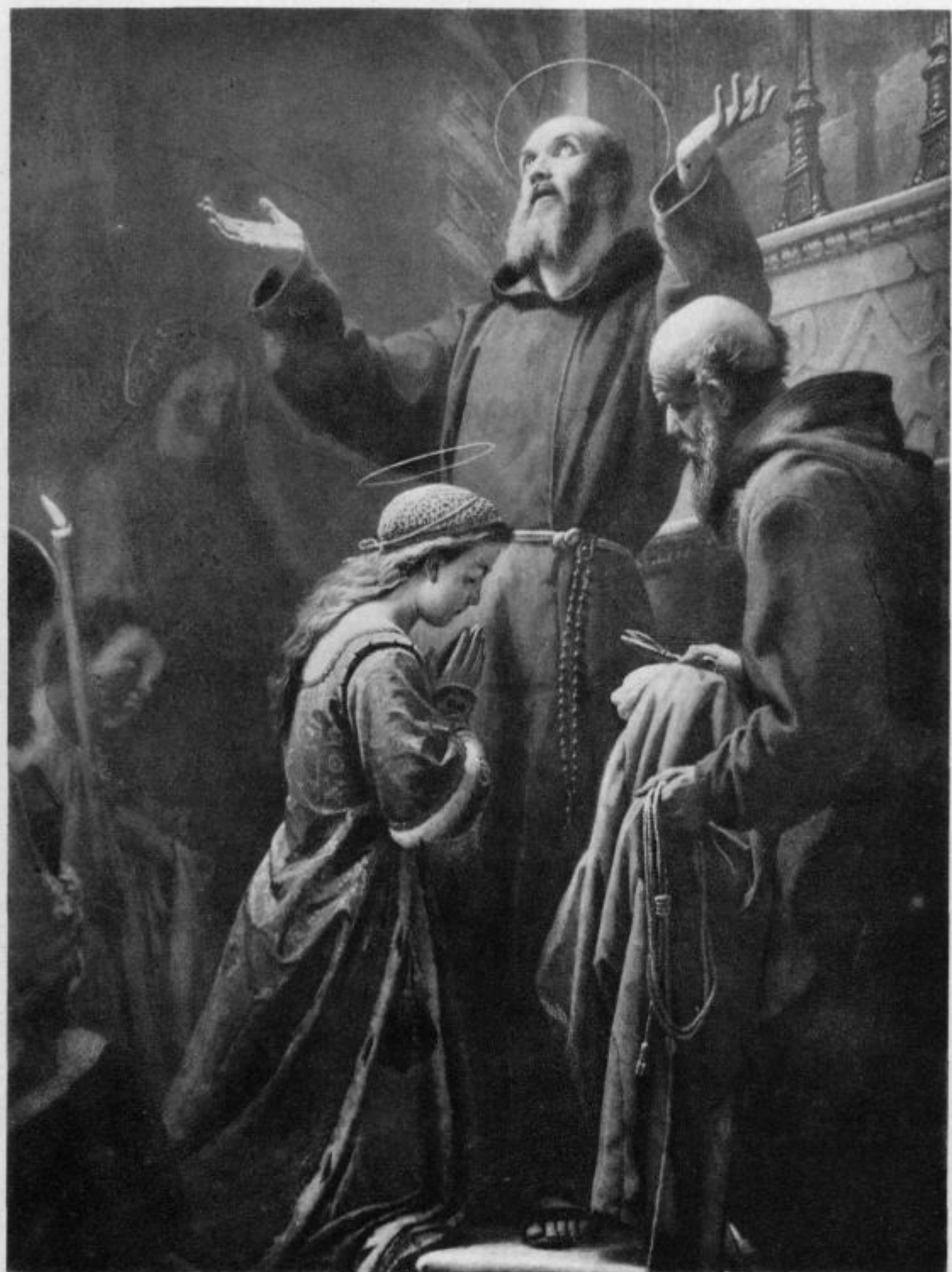
Vezi sv. Petra.

»Pa bi lahko hodile, saj ne vzame toliko časa,« oponese Rozala, že staro dekle, ki v celem življenju ni poznala drugega kakor cerkev pa delo in trpljenje. »Jaz pa pravim, da bodo držali. Imajo pravega vodnika. Ta Vrbačev je fant od fare. Le to mi ne gre v glavo, da jih imenuje apostole.«

»Ali nisi slišala gospodove pridige?« jo zavrne Ančka, bogatega posestnika edinka, ki je ob nedeljah rada prebirala dobre časopise. »Ti fantje in možje so samo po imenu apostoli. Kakor so oni pridobivali ljudi za Jezusovo vero, tako bodo ti delovali med drugimi možmi in fanti za pogostno sv. obhajilo.«

»Lej jo, lej, kako govori! Kakor bi iz bukev brala.«

»Kaj pa misliš?« se zvonko zasmije Ančka. »Saj so gospod tako povedali.«

Preobleka sv. Klare.

Ko je prišla prihodnja prva nedelja, je bilo fantov čez petdeset. Duhovnik je žareč od veselja.

»Zdaj bomo šli naprej, Tonče,« mu reče neke nedelje popoldne, ko se je fant mudil v njegovi knjižnici.

»Kam pa?«

»Ustanovili bomo Marijino družbo za fante.«

»Saj smo že v Moravčah zapisani.«

»Seveda. Ti si zapisan in še dva ali trije drugi. Premalo je to. Vsi fantje so Marijinega posebnega varstva potrebni kakor suha zemlja dežja. Govoril sem že z gospodom dekanom. Apostolstvo je pokazalo, da je pod zvonom sv. Petra dovolj dobrih fantov za lastno družbo. Prošnjo na škofijstvo sem že vložil. V adventu ob tridnevnicu sv. Frančiška bomo imeli sprejem. Lastno družbo bomo imeli, Tonče, in ti boš njen prednik.«

»Jaz ne bom prednik, ampak Stefenjakov Dore,« se smeje fant.

»Kako to?«

»Zato, ker je starejši, ima med fanti ugled in je že zdaj odbornik moravške družbe.«

»Ti predrti fant ti,« mrmra gospod zadovoljno predse, brskajoč med papirji na pisalni mizi. »Pozna moje misli in želje bolje nego jaz sam. — Ampak,« reče glasno, »med fante boš misel ti spravil. Pa hitro! Advent bo vsak čas tu. Skrbi me, kaj bodo rekli.«

»Nič ne skrbite, gospod. To bo vse Bog napravil, saj Ga sprejemamo vsak mesec in še vmes katerikrat. Pridržite nas enkrat po krščanskem nauku v cerkvi in nedeljo poprej oznanite, pa bo vse opravljeno.«

Lulni.

Obglavljenje sv. Janeza Krstnika.

Tisto leto so na Vrhpolju združili običajno Frančiškovo pobožnost s praznovanjem Brezmadežne. Slovesno so ustanovili Marijino družbo za mladeniče. Sprejetih je bilo okoli 60 fantov. Kakšno veselje po vrhpoljski soseski! Fantom pa tudi očetom in materam iz Vrhpolja, Tustana, Javoršice, Krasc, Zaloga in drugih manjših vasi tam okoli so od zadovoljnosti kar sijali obrazi.

N • A • C • I • L • J • U

Zgodbe krščanske matere.

Janez Pucelj. (Dalje.)

XVII.

Ze iz naročja svoje matere je Elizabeta ljubila sv. Cerkev in ta ljubezen je z njo rastla. Vedela je, da ne more kristjan imeti Boga za očeta, če nima Cerkve za mater; da ne more res ljubiti Jezusa, če ne ljubi tudi njegove Cerkve,

njegove neveste, njegovega lastnega skrivnostnega telesa. Zanj je bila prava domovina Cerkev in zlasti je ljubila srce te domovine, Rim, srce krščanstva. Zanj so bili Jezus, Cerkev, papež nekaka druga trojica in si ni niti mogla misliti Jezusa brez Cerkve ali Cerkve brez Jezusa.

Dasi skromna, tiha in molčeča, je brez strahu pretrgala svoj molk, če je ta ali oni, morda pri mizi ali sicer, zbadel Cerkev ali njenega poglavarja ali pozabavljal čez njene naredbe in uredbe, pa najsi je bil to njen mož ali kdo drugi.

Za Cerkev takrat časi niso bili veseli. Francoske republikanske čete so bile zavzele Rim. Samostani so bili odpravljeni, cerkve oplenjene; duhovniki, če so se branili priseči novi vladi, vrženi v ječo ali pregnani; papež Pij VI. je bil odpeljan v

prestol in oltar. Zlasti so bili taka družba Carbonari, ki so bili v tesnih stikih s prostozidarji.

Pri mizi zlasti je izvedela Elizabeta zadosti o težkih prilikah sv. Cerkve, pa jo je vzljubila tem bolj, ker jo je ljubila z bridkostjo. Vedela je seveda, da je Cerkev zidana na skalo, na tako močno skalo, da je peklena vrata nikdar ne bodo premagala; skala, ki stare vsakega, na kogar pade, in ki se nanji razdrobi vsak, kdor nanjo pade; vendar je kljub temu daro-

Na samostanskem vrtu.

Valence, kjer je v pregnanstvu umrl. Za Pijem VI. je moral v pregnanstvo Pij VII., kjer ga je silni gospod Napoleon poniževal do neverjetnosti. V teh težkih časih je bilo mnogo spoznavalcev, ki se niso plašili ječe in pregnanstva za pravice Cerkve. Niso pa bili vsi katoličani stanovitni. Dobili so se, ki so odpadli, celo med duhovniki, redovniki in redovnicami. V teh težkih časih jih je pa bilo tudi prav mnogo, med svetnimi ljudmi in med duhovniki, kateri so se imeli za dobre katoličane, a za previdne in modre in so hoteli združiti misli evangelija z mislimi sveta in so tako ne mrzli ne gorki bili nevede in vsaj deloma prilično orodje v rokah tajnih družb, ki so delale v temi, da bi podrle papežev

vala za zmago Cerkve in papeža svoje molitve in svoje mnogovrstno trpljenje. Darovala je samo sebe v spravo za grehe sveta in za zadeve sv. Cerkve. Za njo je darovala vse svoje zasluge, pa bi bila rada za njo prelila tudi svojo kri.

Medtem se je silni Napoleon I. razbil ob skali sv. Cerkve: poražen in ponižan je moral bežati iz Rusije. Dovoliti je moral sv. očetu, da se vrne nazaj v Rim iz ujetništva in v gradu Fontainebleau, v prav isti sobi, v kateri je ponižal starega vladarja sv. Cerkve, je moral podpisati listino, da se odpove cesarstvu.

Tako se je vrnil sv. oče v Rim v slavnostnem sprevedu, spremljan od radosti premnogih; spremljan tudi od mnogih svo-

jih prejšnjih nasprotnikov, seveda ne od vseh. Mnogi so škripali v onemogli jezi; radi bi bili vse to preprečili ali vsaj ovrhali zmagoslavje, pa potuhniti so se morali in so skrivaj kuhali srd in tuhtali načrte. To so bila zlasti skrivna društva, Carbonari.

Člani tega skrivnega društva so bili raztreseni po vsej rimski cerkveni državi. Zlasti v Rimu so imeli svoj sedež mnogi »bratje«, kakor so se ti člani imenovali med seboj. Svoje sestanke so imeli po krajih, skritih očesu javnega reda in, da bi jih to oko ne odkrilo, so imenovali ta svoja shajališča »vendite« — prodajalnice. Navidez so se tu shajali k zabavi, kupčiji in drugim samo na sebi nedolžnim poslom. V resnici pa je bil njih namen prevrniti pravni red, zlasti spodkopati cerkveno oblast ter povzročiti splošen upor in prevrat. Kdor bi kaj izdal, njega je čakala smrt z bodalom, strupom ali kakorkoli že.

Član takega društva je bil tudi advokat Krištof Mora.

Krištof sicer ni bil eden največjih politikov, pa tudi baš zadnji ne; in kakršen je že bil, se pač ni najbolj razveselil, ko se je vrnil Papež Pij VII. v Rim in spet zasedel tudi svetni prestol rimski.

Elizabeta je moža prosila in svarila, naj se vendar varuje in izogiblje takih sestankov.

Krištof se je izgovarjal: »Ah, ne bodi no sitna! Saj ni nič hudega! Saj se shajajo sami odlični ljudje! Kakor je tebi vseč v cerkvi, tako imam jaz rad zabavo s prijatelji.«

»Prosim te, Krištof, ne hodi! To je velika nevarnost zate! Smrtna nevarnost je!« je prosila žena.

»Eh, ne boj se no! Ne bodi otročja! Kaj bi pa prijatelji rekli, če bi me ne bilo več? Da sem šlapa, ki se žene bojim!«

(Dalje prihodnjič.)

N A M A R I J I N I H P O T I H

Kakor za ogledalo.

7. Kaj pa imam od tega?

Janez Langerholz.

»Kako bo, gospod doktor?« je vprašala skrbna naša sosedova mama, ko se je zdravnik vračal od Drobničeve Karle.

Zdravnik je skomignil z rameni in še pomembno pristavil: »Nič dosti upanja nimam. Na vsakih sto komaj eden ozdravi za to boleznijo.«

Povedati moram, da je bilo v tem vprašanju nekaj politike vmes. Pa ne v tistem grdem pomenu, ki rodi stranke in prepir in razdor in sovrašтво, ampak v tistem lepem pomenu, ki bi ga politika morala nositi in kar bi politika morala biti: skrb za javni blagor.

Drobničevi sami si niso upali vprašati zdravnika kar naravnost. Vedeli so pač, da bo zdravnik po svoji navadi tolažil in dajal upanje, ker mu je pač težko vsekati rano z brezobzirno besedo: »Vse zastonj! Nobene pomoči!«

Zato je pa radovednost naše sosede v skrbi za Drobničevo hišo izvabila iz zdravnika zadosti jasno, četudi z nekoliko

tolažbo zabeljeno izjavo: »Nobene pomoči ni več.«

Moja prijateljica Karla je nenadoma hudo zbolela.

Smrt! Hudo je umreti, kadarkoli potrka smrt na vrata, dvakrat hudo je umreti, če pokliče smrt svojo žrtev v cvetu življenja. A če bi bilo tudi trikrat hudo, kadar spregovori smrt svojo resno besedo, vseeno ona ne pozna nobenega usmiljenja, nobenega prizanašanja. Hočeš — nočeš — moraš!

In vendar bi bili Drobničevi radi odpodili smrt. Tem rajši, ker je bila Karla vrhu vsega drugega še edina ženska pomoč pri hiši. Mati je bila že precej v letih, Slavica pa še daleč tam pri tistih, ki so pri hiši pač že za jelo, ne pa še za delo. Ali smrt ne pozna nobenih ozirov.

Zdravnik je prišel in pregledal mlado bolnico.

Resen je bil njegov obraz in videlo se je, da se hoče pobrigati za mlado živ-

ljenje. Poznal pa je dobro tisto staro pravilo: Zoper moč smrti ni zdravila v vrsti. Naenkrat, sredi preiskave prestane in zastavi Drobničevi materi vprašanje: »Ali ste jo že prevideli?«

»Moj Bog! Ali je že tako pri koncu!« je zajokala Drobničeva mati. Bila je pač ena izmed tistih mnogih, ki se drže značnega nauka: duhovnik v hišo — smrt v hišo...

»Ne, ne,« je hitel s tolažbo zdravnik, »ni še tako pri koncu, ne bojte se. Ampak miru potrebuje vaša hčerka, miru.«

»Oh, saj ima mir, verjemite gospod doktor, da ga ima. Samo jaz in pa oče prihajava včasih pogledat, kako ji gre, drugače ima pa sirota mir. Drugih ljudi ne puščamo blizu, še domačih ne, samo zato, da lažje počiva.«

»Ne mislim samo na tak mir, mati,« ampak tudi na notranji mir, na dušni mir, hočem reči. Nobena stvar ne sme bolnice vznemirjati, če hočete, da bo zdravljenje uspešno.«

»Pa vendar ne mislite, gospod doktor, da bi bila naša Karla sam Bog ve kakšna grešnica?«

»Nikakor ne, mati. Ampak eno vam povem: Človeka, ki je popolnoma miren, ki je pripravljen tudi na smrt, bom veliko lažje ozdravil, kakor pa človeka, ki ga vznemirja strah pred smrtjo. Zato vprašam, če je bila že prevedena.«

Zdravnikova izjava je čudovito učinkovala na mater in po njej na vso hišo, da na celo okolico. Saj je bil zdravnik sicer na glasu, da je kot zdravnik dober, če ne kar prvovrsten, glede njegove vere se je pa slišala marsikaka čudna govorica. In ta zdravnik priporoča prevideti bolnika, da skoro naravnost sili k previdevanju...

Po njegovem odhodu so domači sklenili, da poskusijo še to sredstvo, ki ga je zdravnik tako čudovito resno priporočal.

»Samo zato, da ljudje ne bodo rekli, da nismo vsega storili, kar nam je zdravnik svetoval.«

Prišel je domači župnik, častitljiv mož, ki je že kdo ve kolikokrat prinesel svojim bolnikom poslednjo tolažbo in poslednjo pomoč. No, pri Karli je bil po moji sodbi ta poslednji obračun dokaj lahek. Saj vem, da je redno mesečno, če ne še večkrat, pristopala h Gospodovi mizi.

Komaj pa je gospod župnik dobro prestopil prag svojega domovanja, se je že oglasil iz zvonika mrliški zvonček.

»Drobničeval!« je završelo po vasi.

»Škoda je je!«

»Tako mlada!«

»Nič ne pomaža. Stari morajo umreti, mladi pa morejo.«

Košarjev Tinček pa je šel ravno mimo cerkve, ko je cerkovnik zvonil poslednjo uro. Radovednost ga je gnala v zvonik in tam je začel poizvedovati.

»Uganil!«

»Lahko. Saj že vsi ljudje govorijo Drobničeva.«

»Ne boš.«

»Kdo pa?«

»Ne ugañeš.«

»Kako da ne? Če bi vse ljudi povedal, kar jih je doma v naši župniji, prav gotovo bi pravega zadel.«

»Pa bi ga vendar ne.«

»No, no, no, oče! Kako pa govorite!«

»Nič ne boš zadel, če ti jaz ne bom povedal. Tako je.«

»Pa mi povejte, no. Zdaj sem pa res radoveden.«

»Beltinec je umrl, da veš. V Ameriki ga je podsulo.«

»Na tega pa še malo nisem mislil.«

»Saj sem vedel, da ne.«

Košarjev je odbrzel in raznašal najnovejšo novico po celi vasi. Ljudje pa so poslušali, postajali, strmeli. Stari Koščak je pa zraven dodal še važno prorokovanje: »Drobničeva pa zdaj ne bo umrla. Kojar imajo ljudje za mrtvega, ta potem še dolgo živi.«

In res ni umrla.

Gospod zdravnik je ponosno govoril, da je to naredil mir, mir, mir...

Jaz pa sem zapisala v svoj dnevnik, da je to naredil Kristusov mir. On, ki prihaja k svojim vernim v skrivnostni podobi belega kruha, le On je v stanu dati tak mir, ki ne pozna nobenega vznemirjenja. In če tak mir prinese časno dobroto, kaj more prinesiti šele duši, za katero je v prvi vrsti namenjen.

»Oh, kar škoda se mi zdi, da duševnih koristi najsvetejšega Zakramenta ni mogoče vselej očitno pokazati! Pa Bog že ve, zakaj... Mi pa prejemo iz studenca njegovih dobrot, in jih ne čutimo, pa se po Tomaževsko vprašujemo: »Kaj pa imamo od tega?«

O Bog! Saj boš milostljiv in usmiljen nasproti naši predrznosti. Saj boš...

IZŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. V Vatikanu so priredili celo razstavo daril, ki jih je dobil sveti oče Pij XI. ob svojem jubileju. V prvi dvorani so razstavljeni predmeti, ki so jih poslali italijanski trgovci in industrijci v prid poganjskim misijonom; drugi prostor obsega darove iz misijonskih krajev; v tretji sobani so pa zbrana darila deželnih poglavarjev in odličnih osebnosti. — Kongregacija sv. obredov je vsled poziva svetega očeta po dolgih predposvetovanjih dodobra pretresla vprašanje radio-postaj v zvezi s sv. Cerkvijo. Kot važen temelj, ki se je kongregacija nanj opirala, je izrek papeža Pija XI.: »Radio more in mora biti silno urno sredstvo v službi krščanske resnice.« Zbor za svete obrede je v tem pravcu uredil dolgo vrsto vprašanj in sestavil določna navodila v tem oziru. Sveta stolica jih bo razjasnila v posebni okrožnici vsemu svetu. — Sveti oče Pij XI. je na binkoštno soboto v Damazovem dvoru sprejel milanske romarje. V istem trenutku se je od velike ure sprožil kos stekla, ki je padel z ropotom prav tik ob glavi svetega očeta na tla. Malo je manjkalo, pa bi bil smrtnonevarno ranjen na glavi. — Zgodovinsko poslopje Castel Gandolfo, ki je last cerkvene države, popravljajo, da bo imelo prvotno obliko in da bo primerno za bivališče sv. očeta, ako bo hotel najbolj vroče tedne tam prebiti. Zdravnik je Piju XI. odločno svetoval, naj išče premembo zraka in miru zunaj Rima, da se okrepi vsled notranje bolezni, ki je zelo nadležna. Iz III. nadstropja je lep razgled na gore, na Kampanjo in na Rim. Zrak je čist, zdrav in znosen tudi v dneh najhujše vročine. — Italijanska vlada bo v kratkem izročila Vatikanu (vsled določil lateranske pogodbe) tudi baziliko svetega Pavla, ki je sedaj prenovljena in v celoti dogotovljena. Vlada je dala v ta namen l. 1929. tri milijone tri sto tisoč lir. — Dne 9. julija je umrl najstarejši kardinal Vincencij Vanutelli. Doživel je 95 let. Pokojni je bil dekan svetega kolegija. Kljub visoki starosti je bil do zadnjega delaven in poln svežega duha.

Iz ženstva... Mednarodni kongres katoliških žena v Rimu (31. maja 1930) je iznova napovedal oster boj nenravni modi; priporočal je pa, naj bo obleka čedna, dostojna in

primerna. Zahteve svoje je takole opredelil: 1. Moda mora biti s prirodoslovnega vidika primerna zahtevam zdravstva, ter ne sme nalogam ženstva biti v oviro, marveč v podporo. 2. Z estetičnega stališča (s stališča okusa in leposlovja) moda ne sme osebnosti in prikupljivosti žene kvariti, marveč naj pripomore k okusu; naj ta čut vzgaja, ne pa, da bi ga uničevala. 3. Z dušeslovnega vidika se mora moda ukloniti razumu ter mora ustrezati značaju in poklicu ženstva. 4. Z nrvstvenega stališča mora moda spoštovati čut sramežljivosti pri ženstvu in ne sme nikakor in nikoli kršiti zakonov naravne in katoliške morale (nrvstvenosti). 5. S socialnega (občestvenega) stališča naj moda nošo in obleko izboljša in uredi ter naj se prilagodi gospodarstvu v družini. 6. Z verskega stališča naj bo moda primerna časti katoliškega kristjana. Nedostojna moda oskrunja telo, ki je tempelj Sv. Duha, ter obnavlja bolečine trpečega Zveščarja; pomenja upor proti naredbam škofov in svetega očeta, izziva pa božjo kazen.

K temu bi dostavili: Skromnost in dostojnost bodi vsekdar poglavitno pravilo. Prozorna, tesno se oprijemajoča obleka je brez dvoma nedostojna, da ne govorimo o globoko izrezanih oblikah pod vratom.

Ne mine dan... Odločno besedo v prid katoliškam časopisom je spregovoril v posebnem odklicu španski primas in kardinal Segura y Saenz, ko je razglasil »dan do brega tiska«. Cerkveni poglavar poudarja: Ne mine dan, da ne bi slabo časopisje grdilo in sramotilo. Ni je nobene ne zasebne ne javne delavnosti, ki velja blagru svete katoliške Cerkve, da bi je omenjeno slabo časopisje ne smešilo ali ob veljavo spravljal. Nasprotno se pa v nasprotnem časopisju vse, kar je proti Cerkvi ali protij njenim pravicam, hvali in podpira.

Vprašamo: Ali je drugod drugače? ... In vendar je toliko katoličanov, ki meni nič, tebi nič — tako časopisje podpirajo, tiskajo, kupujejo, bero, širijo, prodajajo, priporočajo! Kako spravijo to ravnanje v sklad s svojo vestjo? Ali ne pljujejo v svojo lastno skledo?!

Peščica ljudi — strahuje ves narod — na Ruskem. Dne 1. maja je bila slavnoznana Izakova stolna cerkev v Petrogradu (sedaj Leningrad) spremenjena v muzej brezbožnikov. Ta cerkev se prišteva med najlepše in

največje na Ruskem. — Antikristovsko delo se sedaj nadaljuje med preprostim ljudstvom na ta način, da vozi na vse strani poseben vlak, ki ga imenujejo »brezbožni vlak«; na tem vlaku z 12 vozovi se nahaja muzej, ki vsebuje razne predmete za smešenje vere, in pa kino s protiverskimi prizori. — Povsod, kamor pridejo »brezbožniki«, zažigajo ikone, t. j. sv. posode. Cudno, da more ljudstvo vse to prenesti! Oboroženi sili se pač ne more upirati.

Novi kardinali. Dne 30. junija je papež Pij XI. podelil kardinalsko čast peterim prelatom. Ti so: 1. Msgr. Frančišek Marchetti-Selaggiani, tajnik Propagande. Rojen je bil l. 1871. v Rimu. Nekaj časa je bil nastavljen pri poslaništvu v Washingtonu, pozneje je bil avditor pri nuncijaturi na Bavarskem, med vojsko je pa oskrboval dušno pastirstvo med ujetniki v Bernu. L. 1918. je postal naslovni nadškof in nuncij v Venezueli, l. 1920. nuncij na Dunaju, l. 1923. pa tajnik Propagande v Rimu. — 2. Msgr. Leme de Silveira Cintra. Rojen l. 1882. Bil je pomožni škof v Rio de Janeiro; po smrti kardinala Arcoverde je postal nadškof in naslednik v istem mestu. — 3. Msgr. Achille Lienart, škof v Lille (vlamsko m. Ryssel), je bil rojen l. 1886. Deloval je mnogo na socialnem polju in se je zlasti odlikoval kot katehet. — 4. Msgr. Julij Serafini, rojen v Bolsoni l. 1867., je bil profesor v Rimu. L. 1907. je bil imenovan za škofa v Pecia. Od l. 1922. dalje je vodil tajništvo kongregacije konciljev. — 5. Msgr. Rafael Karel Rossi je karmeličan, rojen l. 1876. Leta 1920. je postal škof v Volteri, l. 1923. prisednik, pozneje pa tajnik kongregacije konzistorija.

Katoličani iz Nemčije imajo svoje letno glavno zborovanje od 4. do 7. septembra v Münstru n. W. Zadnjikrat je bil tu katoliški shod l. 1885. Dva dneva poprej bodo imeli posvetovanja zastopniki katoliških zvez; obravnavali bodo z ozirom na papeževo okrožnico o vzgoji: vprašanja krščanske vzgoje v razmerju s socialistično in materijalistično izrejo. Hkrati s katoliškim shodom bo prirejena (od 23. VIII. do 15. IX.) razstava novodobne cerkvene umetnosti.

Nov način, kako priti do lepega križevega pota. V berlinski katoliški župniji svetega Matije so povabili premožnejše farane, naj bi dali na ondotnem pokopališču napraviti take nagrobne spomenike, ki bi obenem služili kot posamezne postaje križevega pota. Načrt je odobren. Meseca maja je bila blagoslovljena druga postaja.

Najbolj uspešna pot. Župnik zillertalskega letovišča »Mayerhofen« na Tirolskem je oskr-

bel posebne vrste »pastirsko pismo«, da bi mogel tujim gostom tudi v dušnopastirskem oziru kolikor možno ustreči. Vsem gostom pošlje na lepem papirju tiskano okrožnico, ki je opremljena z mičnimi slikami. S tem pastirskim pismom seznanja letoviščarje z verskimi vajami in verskim življenjem svojih faranov, hkrati pa prosi, naj bi vsi tujci spoštovali verske običaje tega kraja in da bi ne bili v pohujšanje domačinom. V pismu opozarja tudi na svete čase in cerkvena praznovanja, ki padejo v dobo letovanja. Tudi red službe božje je v pismu točno označen. Turisti imajo priliko, da so pri sv. maši ob petih zjutraj, za druge goste je pa še ena pozna služba božja s kratko pridigo ob 10. Še celo opazka o dobrem čitvu z navedbo katoliškega založništva se nahaja v času primernem pastirskem listu. — Končna prošnja se nanaša na dostojnost pri koptanju in solnčenju; v tem oziru je pa tudi županstvo občine razglasilo pametna določila, ki so obvezna za vse tuje in domačine. — Posnemanja potrebno!

Škof dr. A. B. Jeglič je imenovan za nadškofa. Vatikanski cerkveni list »Acta apost. Sedis« je objavil v svoji 6. številki odlok konzistorijalnega zbora, da je sveti oče Pij XI. imenoval ljubljanskega knezoškofa za naslovnega nadškofa Garelenškega. S 1. avgustom se bo nadškof dr. Jeglič poslovil in izročil škofijo dosedanjemu pomožnemu škofu dr. Gr. Rožmanu. Bivališče nadškofovo bo v Gornjem gradu.

Premembe v ljubljanski škofiji. Za papeževega tajnega komornika z naslovom »monsignore« — je imenovan izseljeniški duhovnik v Lievinu (Francija) Valentin Zupančič. — Predsedništvo v osrednjem škofijskem vodstvu Marijinih družb je poverjeno semeniškemu spiritualu dr. C. Potočniku. — Umeščen je bil na župnijo Osilnico župni upravitelj Janez Pirkovič; na župnijo Bohinjska Bistrica pa župni upravitelj J. Ambrožič. — Podeljena je župnija Grčarice Pavlu Klemenčiču. — Duhovnim svetnikom so imenovani gg.: Alojzij Šarec, župnik, Šmartin pri Kranju, Gašper Porenta in Vojteh Hybašek, profesorja v škofijskem zavodu sv. Stanislava v St. Vidu nad Ljubljano.

Premembe v lavantinski škofiji. Jože Bezjak, kaplan v Škalah, je dobil župnijo v Zrečah; Jožef Klemenc, novomašnik, je prišel za kaplana v Škale; Albert Pravst, provizor v Zrečah, za kaplana na Muto; Rudolf Hanželič, novomašnik, za drugega prefekta v dijaškem semenišču; Peter Pri-

božič za tretjega kaplana pri Magdaleni v Mariboru; Jožef Meško za drugega kaplana pri Magdaleni; Jožef Krajnc, kaplan v Zetalah, k Sv. Trojici v Halozah; Jožef Zolnir za kaplana v Zetale; Maks Ledinek, novomašnik, za kaplana k Sv. Juriju ob j. ž.; Karel Lesjak, novomašnik, k Sv. Marjeti niže Ptuja, Ivan Vodeb, novomašnik, k Sv. Juriju v Slov. goricah. — Za upravitelja dekanije Maribor (levi breg) je imenovan stolni kanonik Fr. Časl; za upravitelja stolne župnije pa stolni vikar Vinko Munda; župnija Smihel nad Mozirjem je podeljena Jožefu Presniku, kaplanu v Ljutomeru. — Odlikovan je s častno diplomo ruskega Rdečega križa Alojzij Kokelj, župnik v Vurbergu, kot dobrotnik ruskih izseljencev.

C † I † A † M. To so začetne črke latinskih imen, ki značijo po domače: Mednarodni shod akademikov za misijonstvo. — Letos zadene našo Ljubljano velika odlika, da se bodo sešli misijonski prijatelji in zastopniki vseh katol. narodov k velikemu zborovanju v Ljubljani. Določeni so dnevi od 6. do 11. septembra t. l. Doslej je bilo že šest takih kongresov, in sicer v Avstriji, na Madžarskem, na Češkoslovaškem, na Poljskem in v Nemčiji. Kongres se vrši pod častnim predsedstvom beograjskega nuncija in nadškofa Hermenegilda Pellegrinettija, pod pokroviteljstvom zagrebškega nadškofa dr. Antona Bauerja. Kot predavatelji bodo sodelovali najodličnejši govorniki, zlasti iz inozemstva, ki bodo skušali v čim širše inteligenčne kroge zanesti smisel in vnemo za misijonstvo. Poleg znanstvenih predavanj je oskrbljeno tudi za poljudne govore in misijonske pobožnosti v cerkvah in za druge primerne prireditve.

Evharistični kongres bo v Zagrebu od 14. do 17. avgusta. Pričlase za udeležence sprejemajo župnijski uradi. Izkaznica (legitimacija) stane 10 Din. — Večina udeležencev se odpelje šele v soboto, 16. avgusta, ponoči iz Ljubljane. Iz Zagreba odhod zvečer 17. avgusta. Če bo dovolj slovenskih udeležencev, bo zagrebški odbor zaprosil za poseben vlak. Upati je, da bodo Slovenci častno zastopani. Polovična vozna cena na vlakih je dovoljena.

Važen in pomenljiv dan kongresa bo v petek, 15. avgusta, na praznik vnebovzeta Marijinega. Ob pol osmih bo svečano sveto obhajilo za mladino na vrtu nadškofijskega dvorca. Ob osmih pontifikalna (škofovsko) sveta maša. Ob desetih prvo zborovanje, ki ga otvori pomožni škof dr. Premuš. Nato govori škof dr. J. Srebrnič. — O verski vzgoji v šoli bo razpravljal dr. Št. Bosanac, rektor pedagoške šole.

Popoldne istega dne bodo imeli posvetovanja razni odseki. Ob pol sedmih po vseh cerkvah pridiga: Marija in sveta Evharistija (sv. R. T.).

V soboto, 16. avgusta: Ob osmih stanovski govori. V cerkvi Srca Jezusovega za moško mladino o pogostnem svetem obhajilu; v cerkvi sv. Vincencija za žensko mladino; v drugih cerkvah za vse občinstvo. Ob 10 javno zborovanje: »Vera in znanost« (govori dr. J. Belobrk, rektor zagrebške univerze); »Evharistija in svetovni mir« (govori dr. Viktor Korošec, univ. prof. iz Ljubljane); »Evharistični spomeniki v hrvatskih krajih (msgr. dr. Fr. Bušić). — Ob štirih popoldne bo tretje javno zborovanje: »Evharistija in akademiki«, »Evharistija in katoliška družina«. Ob pol sedmih: »Koristi svetega obhajila« — govori v vseh cerkvah. Po pridigi bo Najsvetejše izpostavljeno do polnočne sv. maše. Ob pol 12 ponoči bodo imeli cerkvene govore škofje in nadškofje: »Evharistija — javno zadoščevanje«. Po govoru — velika škofovsko sv. maša.

Zadnji dan kongresa: v nedeljo, 17. avgusta: Ob devetih svečana sv. maša na Jelačičevem trgu. Nato veliko zborovanje z govorom: »Sv. Evharistija — trdnost vere, zastava cerkvenega edinstva in moč življenja«. Popoldne ob treh sijajna procesija sv. Rešnjega Telesa.

† Stolni prošt dr. Matek. 25. junija so pokopali v Mariboru truplo častitljivega moža, vzornega duhovnika, odličnega učenjaka ter neumornega socialnega in kulturnega delavca — stolnega prošta dr. Martina Mateka. Pokojni je vsekdar posegal globoko v socialno, narodnostno in cerkveno življenje slovenskega spodnještajerskega ljudstva. Verniki in duhovski sobratje so ga močno spoštovali. R. i. p.!

Stolnemu proštu je sledil v večnost na praznik sv. Petra in Pavla prof. Josip Zidanšek, ki je 40 let poučeval na mariborskem bogoslovnem učilišču. Kot dolgoletni ravnatelj dijaškega semenišča je vzgojil mnogo sedanjih delavcev duhovskega poklica in drugih stanov. Udejeval se je tudi kot bogoslovni pisatelj. Pri svojih slušateljih v bogoslovnici je užival velik ugled. N. p. v. m.!

V tretje gre rado. Po kratki bolezni je izdihnil plemenito dušo stolni župnik in dekan mariborski Fr. Moravec. Vodil je z vzorno dušnopastirsko vnemo celih 26 let stolno župnijo. Bil je priljubljen ljudski govornik, podpiral z veseljem karitativne nprave in krščanska kulturna društva. Bog mu bodi plačnik!

Za pok. proštom Matek-om se je preselil v večnost tudi njegov sošolec Fr. Pečnik,

župnik iz Podgorja pri Slovenjgradcu. Dosegel je starost 70 let. Svojim župljanom je bil 37 let skrben dušni pastir. Mir njegovi duši!

Za novo cerkev na Sušaku se pridno nabirajo prostovoljni prispevki. Nabranega je že pol milijona dinarjev. Večje vsote so obljubljene, ko se bo začelo zidanje.

Kaj je namen »Katoliške akcije« so najlepše pokazale one stotine vrlih mladeničev, ki so se 13. julija zbrali pri Mariji na Brezjah. Tam so po cerkvenem opraviilu poslušali presrčne nagovore odličnih govornikov in prijateljev naših fantov (dr. Basaja, Terseglava, dr. Debevca), ter se vneli ponovno za ljubezen do čednosti, za ljubezen do oltarja in domovine.

Marijine družine.

K drugemu marijanskemu kongresu v Lurdu je poslal papež Pij XI. posebnega odposlanca. Izrekel je toplo zahvalo škofoma iz Lurda in Chartresa, ker sta se zavzela, da je bilo zborovanje v Lurdu odlična manifestacija marijanske misli, in da so »Marijini dnevi v Lurdu dosegli oni sijaj, ki ga to mesto prav posebno zasluži, zasluži pa še predvsem Ona, ki je temu kraju podelila svetovno imenitnost«.

Iz ribniške dekanije. Shod Marijinih družb pri Sv. Gregorju. Na binkoštni ponedeljek so nam napravili naši gg. voditelji izredno veselje: so namreč za osemdesetletnico našega »očeta Marijinih družb« prevzvišenega škofa Antona Bonaventura priredili shod vseh Marijinih družb v sredini dekanije, na prijaznih višavah pri Sv. Gregorju. Tja smo prihitele od treh strani, pa nas je le na vsakem dohodu presenetil slavolok s srčnim pozdravom. Prostor ob cerkvi, pri orjaški lipi je bil slavnostno okrašen z mlaji, venci in zastavami, ker se je vsa slovesnost razen ure molitve, vršila pod milim nebom. Na odličnem mestu med cvetjem in zelenjem je bila postavljena škofova slika. Ob 11 je bila sv. maša, med katero so pevale pod vodstvom g. župnika Hitija vse zbrane Marijine družbe. Deset družbenih zastav je obkrožalo lepo okrašen šator s kipom Brezmadežne. Po opoldanskem odmoru smo v cerkvi pred izpostavljenim Najsvetejšim opravile med navdušenim petjem uro molitve za Prevzvišenega. Po uri molitve je bil zopet na prostem slavnostni govor, ki ga je govoril dekanijski voditelj Marijinih družb g. dekan Anton Skubic. Prav lepo in primerno je po uvodnih stvkih, ko je omenjal splošno zgodovino Marijinih družb, prešel na vzvišenost Marijinih družb in njih veliko važnost za lepo dekliško življenje. Iskreni zgledi so še posebno poživili že itak ognjevitve besede. Da bi pa ne ostalo samo pri

lepih besedah in vznešenih občutkih, smo pa slišale k sklepu iz očetovskih ust in iz pastirskega srca g. dekana prav resne opomine, da naj bo vse naše življenje in vedenje v popolnem skladu z vzvišenostjo Mar. družbe. Po govoru se je razvila procesija z Najsvetejšim. Milo je bilo videti spreved Mar. družb z njihovimi zastavami, ki je kakor venec belega cvetja obkrožal vrh griča gregorjskega. Kako nam je slovesnost šla do srca, je razodevalo globoko občuteno petje Marijinih pesmi med sprevedom. Po cerkvenem opraviilu smo prišle pa me na vrsto. Vrsto kratkih govorov je otvoril domači gregorjski gospod, ki je po iskrenem pozdravu izrazil svoje veselje, da smo iz svojih prijaznih dolin prihitele na gregorjske višave počastit Ono, ki se imenuje cedra na Libanonu in cipresa na gori Sion, in napravile v njegovi župniji veličasten praznik. Za njim sta najprej dve članici pogumno in z zanosom deklamovali pozdrav slavljencu dneva, prevzvišenemu škofu, druge govornice pa so bodrile nas sestre k vzornemu življenju po pravilih Marijine družbe. S posebnim podarkom nas je članica Mar. družbe z Roba navduševala, naj ne sledimo posvetnim dekletom v neokusni in grešni noši. Bodrilno in poučno je bilo za nas videti pogumne nastope in slišati odločne besede naših deklet. Spoznale smo, da hranijo Mar. družbe mnogo talentov in idealov v svojem okrilju. Ko nas je še g. duh. svetnik Škulj opozoril, da stojimo ob hiši, kjer je tekla zibelka »očeta domovine« dr. Janeza Ev. Kreka, smo se poslovile od kraja Marijinega slavja z občutki, kakor so jih imeli apostoli grede z gore Tabora.

Št. Ilj v Slov. goricah. Letošnje leto je obhajala naša dekliška Marijina družba 20letnico svojega obstoja. Leta 1910, drugo majniško nedeljo, je bilo prvič sprejetih v Marijino družbo 76 deklet. 20letnico smo obhajali slovesno v cerkvi s tridnevimi duhovnimi vajami. Vodil jih je prav spretno in uspešno p. Bonaventura, ord. cap., iz Studencev pri Mariboru. 22. junija pa je bila v »Slovenskem domu« v spomin na obletnico slovesna akademija. Dekleta so deklamirala, pela, duhovni voditelj pa je imel programatičen govor »O ciljih in namenu Marijinih dekliških kongregacij«. Poudarjal je posebno apostolsko delovanje Marijine družbe in omenil, da je tekom 20 let šentilska Marijina družba nabrala za dobre namene blizu 100.000 Din. Od onih deklet, ki so prve vstopile v družbo, jih je še štirinajst. Kongregantinja Herzog Marija, ki je že tudi 20 let v družbi, se je domačemu gospodu župniku, ki je bil ustanovitelj in ves čas voditelj družbe, lepo zahvalila in mu podelila krasen šopek s svilnatim trakom, ki

je imel napis: »Dekliška Marijina družba v Št. Ilju v hvaležen poklon svojemu vlč. g. duhovnemu voditelju za 20letni trud, 22. 6. 1930.« Na koncu so dekleta prav spretno igrala ganljivo igro »Roka božja«. V spomin so se tudi dekleta dala slikati.

Skofja Loka. Meseca maja je prejel zakrament sv. zakona zgleden član fantovske Marijine družbe v Skofji Loki: Jože Prevodnik. Bil je fant, da malo takih. Z občudovano odločnostjo in fantovskim ponosom je šel pod Marijino zastavo že pred 15 leti. Poldruugo uro je imel do cerkve, pa se je redno udeleževal shodov in vseh prireditev v kongregaciji. 18 mesecev je nosil vojaško suknjo; vrnil se je nepokvarjen k svojim tovarišem v Marijino družbo. V Marijinem mesecu je šel pred oltar s svojo izvoljeno tovarišico za življenje — Marijo Klobovs iz dekliške Marijine družbe. Med službo božjo in poroko v farni cerkvi so popevale tovarišice iz kongregacije. Bog daj svoj blagoslov in milost neustrašenega poguma še v bodoče.

Za življenje.

»Satanovo delo.« Uredništvo je prejelo obširno, s sveto jezo pisano obsodbo nesramne ženske mode. Opetovano smo že običali to res poniževalno posnemanje razgaljenja in pohujšljivih noš, ki hočejo z njimi številne ženske po mestih dražiti, zbuditi pozornost in delati reklamo za brezvestne židovske kramarje. Razprava, ki smo jo prejeli, je došla za to številko prepozno. Omenjamo iz nje samo nekaj stvari.

Dopisnik pravi, da je sredi vročega poletja obhodil velika mesta — Berlin, Rim, Budimpešto itd., pa te nesramne golote, kakor se pojavlja pri nas tu in tam že na kmetih, nikjer ni našel. Najbolj žalostno in smešno obenem pa je, da celo nekatere ženske, ki hočejo veljati za dobre kristjanke, morda za pobožne, kar slepo nore za grešnim svetom. Namesto, da bi se satanu z vsemi silami porobu postavile, mu pa zvesto pomagajo... In to kljub temu, da je rimska kongregacija konciljev nedavno iznova in odločno zabičala, da takih ne pripuščati za botre, ne deliti jim sv. obhajila, jih ne puščati v cerkev. Ker lepa beseda nič ni izdala, je bilo treba seči po ostrem pripomočku...

Kaj neki rečejo matere, če se njih hčere pohujšljivo oblačijo? Kaj bomo mislili o šiviljah, ki so deležne tujega greha, ko izdelujejo take kroje!

»Gorje svetu zaradi pohujšanja!«

Lenoba je vseh grdob največja grdoba.
Le krščanska krepost da veselo starost.

Razno.

Možje, vojni tovariši!

Marija Vas zove letos na 10. avgust. Predsednika Colariča ni več, tudi ni več toliko mož, kar jih je bilo lani gori na Brezjah; zato treba, da mi preostali še bolj strnemo svoje vrste, podvojimo svoj klic: Marija, na pomoč za srečno združitev nekoč s tovariši, ki so že odšli!

Tovariši, mirno! Nahrbtnik preko pleč in 9. ali 10. odhod k našemu zboru na Brezje.

Prevljudno prosimo tem potom tudi vse čč. gospode duhovnike, da pohite vsi, ki bodo prosti, ta in prejšnji dan na pomoč čč. gg. patrom za spovedovanje.

Silno veliko je spovedovanja in dobri patri pri najboljši volji ne zmorejo vsega.

Zveza slov. vojakov iz svetovne vojne.

Dobre knjige.

Slovanski svetniki. Molitvenik. Spisal Anton Mrkun, župnik. Svetnikov je veliko. Pratika jih je polna, koledar še bolj poln. A koliko jih je še, ki jih ni ne v pratiki, ne v koledarju! Slovanskih svetnikov razmeroma ni veliko, nekaj jih pa le je. A še teh silno malo poznamo. Najbolj poznamo sv. Cirila in Metoda, sv. Janeza Nepomuka, svetega Stanislava Kostka in sv. Venceslava. Drugih pa že skoro ne. Kako malo jih poznamo, se vidi iz tega, da nam prav do zadnjega ni bila čisto nič znana blažena Hosana Kotorska, ki je tako rekoč naša državljanka. Šele zadnje mesece smo čuli o njej. G. župnik Mrkun pravi, da je slovanskih svetnikov kakih 70, opisal jih je pa v tej knjižici 20. V knjižici sta tudi dve sv. maši poleg slovensščine v staroslovensščini. Knjižica bodi priporočena vsem, ki se za to zanimljejo. Stane po različnosti vezave 18, 20, 24 ali 28 Din in se dobi v Ljubljani pri Ničmanu in po drugih knjigarnah.

»Marija Pomagaj« se imenuje nov molitvenik, ki ga je sestavil frančiškanski redovnik p. Vincencij Kunstelj na Brezjah. Na uvodnem mestu ima kratko zgodovino božje poti na Brezjah. Vsebinska: Navadne molitve, tri sv. maše: za praznik Mar. Pomočnice, za god sv. Male Cvetke in sv. maša za širjenje sv. vere. — Tretji del obsega nauke o vseh sv. zakramentih. Cena v navadni vezavi 12 Din. Boljša vezava je dražja. — Zgodovina božje poti se dobi tudi posebej. Naroči in kupi se lahko oboje na Brezjah — pa tudi po drugih naših prodajalnah v Ljubljani.

Božjepotna kapelica N. Lj. Gospe lurske v Rakovniku pri Št. Jerneju. Sestavil župnik in duhovni svetnik A. Lesjak. Malj sešitek obsega zgodovino lurske božje poti, obenem pa pojasnjuje, kako so l. 1908. postavili kapelico v Rakovniku. Knjižica ima tri slike.

Jubilejni zbornik Katoliškega društva rokodelskih pomočnikov ob petinsedemdesetletnici. Cena 25 Din. Vsestransko posrečen spomenik ob 75letnici tako potrebnega društva. Oprema krasna, vsebina temeljita in za vsakega poučna, oblika srečno izbrana, po obsegu ne preobširna, pa vendar dobiš v Zborniku pregled o delu in žrtvah in uspehih društva rokodelskih pomočnikov. Čestitamo in priporočamo!

René Bazin, Iz vse svoje duše. Roman. Poslovenil Niko Kuret, Ljudska knjižnica, 34. zv. Založila Jugoslovanska knjižarna. Str. 222, Cena 22 Din, v platno vez. 40 Din.

»Novi život« se imenuje v hrvatskem jeziku tiskano glasilo »za protialkoholno kulturo«. Junjska 6. številka (knjiga II.) ima poleg znanstvenih razprav zanimiv oddelek »Protialkoholni pokret v Jugoslaviji« in razne beležke. (Lastnik prof. dr. D. Mašek i. dr. v Zagrebu.)

Latinska maša na čast sv. Tereziji Det. J. Zložil Vinko Vodopivec, Gorica, založba Katol. tisk. društva. Cena partituri 7 L, glasovom 1-50 L.

Lahka, melodijozna skladba, ki jo bo zmožel vsak zbor tudi na deželi. Zelo priporočljivo!

Odgovori.

Sreča: Blagoslov božji imenujete po pravici domači misijon. O, ko bi hoteli te sreče biti deležni tudi zakrknjenci! Samo glejte, da se ogenj ne poleže; zato pa prosite za milost stanovitnosti. Ali imate slovensko sveto pismo nove zaveze v najnovejši izdaji? Na vsak način bo prav, če si ga omislite. Zavedajte se, da »otroci božji« potrebu-

jejo stalno božje hrane: svetega obhajila! — N— a: Dopisi, vprašanja se naslove: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani. — K. M.: Dotični ženi, ki se je nauka o 7. zapovedi pač premalo učila, povejte to-le: Kdor je škodoval bližnjemu s tatvino, mora tujo lastnino povrniti. Če ne more vse škode poravnati naenkrat, jo mora polagoma. Če ne more najti lastnika ne njegovih dedičev, mora krivično blago dati v dobre namene — za ubožce, za misijone, za sv. maše. Kdor nima, da bi povrnil, pa se resnično keša in želj povrniti, se mu more greh odpustiti tudi brez poravnave. — V vicah človek trpi časne kazni, ki zanje na zemlji ni zadostil. Da bi pa kdo s trpljenjem v vicah plačeval ukradene reči — to pa ne drži; kajti kdor ima na vesti krivično blago in tujo lastnino, ki je ni maral nazaj dati in se torej ni spokoril in ni odveze dobil — ga zadene večna kazen, ako je bila krivičnost tako velika, da je bila smrtno grešna. — Glede odpustkov velja pravilo: Odpustkov je deležen, kdor ima namen, dobiti odpustke in določene pogoje opravi v posvečujoči milosti. — Pri vsaki pobožnosti, ki se zanjo morejo dobiti odpustki, je treba pogledati, pod kakšnimi pogoji jih je Cerkev dovolila. Za molitev, ki jo omenjate, nam sploh ni znano, če je Cerkev dovolila kaj odpustkov.

Odpustki za mesec avgust 1930.

1. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; c) udom br. presv. Srca Jezusovega.

2. Sobota, prva v mesecu. Porcijunkula. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta. — Od opoldne včerajšnjega dne pa do danes opolnoči dobe v frančiškanskih in kapucinskih cerkvah in tudi v onih cerkvah, ki imajo posebno dovoljenje od sv. stolice, vsi verniki porcijunkulski odpustek tolikokrat, kolikorkrat obiščejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta, in sicer vselej vsaj po šest očenašev, češčenamarij in čast bodi... Odpustki se morejo darovati tudi dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že teden dni poprej, torej od 25. julija naprej ali pa pozneje skozi vso osmino; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali 1. ali 2. avgusta ali pa pozneje enkrat v osmini (kakor to velja sedaj sploh za vse odpustke). — Onim, ki hodijo k spovedi vsak teden ali na 14 dni ali skoro vsak dan k sv. obhajilu, za porcijunkulo ni treba opraviti posebne spovedi. — Kjer je za porcijunkulski odpustek določena naslednja nedelja, je mogoče ta odpustek pod istimi pogoji zadobiti od sobote 2. avgusta opoldne do nedelje 3. avgusta opolnoči, le da se morajo sv. zakramenti prejeti primeroma toliko dni pozneje.

3. Nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

4. Ponedeljek. Sv. Dominik. P. o. istim kakor 12. dan.

6. Sreda, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mesecu. P. Kajetan. Bl. Agatangel. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 1. dan; b) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; c) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; d) istim kakor 12. dan.

12. Torek. Sv. Klara. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne. — Tretjerednikom v. o.

15. Petek. Veliki šmaren. P. o.: a) udom br. presv. R. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom br. preč. Srca Marijinega; g) udom br. za uboge duše v vicah; h) Marijinim družbam; i) udom družbe krščanskih družin; j) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; k) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

16. Sobota. Sv. Joahim. Sv. Rok. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske M. b.; b) istim kakor 12. dan.

19. Torek. Sv. Ludovik, škof. P. o. istim kakor 12. dan.

22. Petek. Marijino sedmero veselje in prečisto Srce. P. o.: a) udom škapulirske br. karmelske Matere b.; b) udom br. presv. R. Telesa kakor 1. dan; c) istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

24. Nedelja. Sv. Jernej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjanje svete vere in po namenu sv. očeta.

25. Ponedeljek. Sv. Ludovik, kralj. P. o. istim kakor 12. dan. — Tretjerednikom v. o.

28. Četrtek. Sv. Avguštin. P. o. onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

31. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.

Izdajatelj: Ivan Rakovec.

Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju
L. Vilhar, Ljubljana
Sv. Petra cesta 36

Cena listu:

- *Din 20— za posamezne
- Din 18— za skupne odjemalce.
- Izven države stane »Bogoljub«:
- v Avstriji šil. 3—
- v Italiji lir 8—
- v Češkoslovaški Kč 15—
- v Franciji fr. 12—
- v Ameriki dol. 0-50

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti »knjižbi na posestva proti po-
ročstvu i t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama
Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 180 milijonov dinarjev.

Samo 49 Din

- St. 125. Budilka, 14cm visoka,
dobro kolesje, 3 letno jam-
stvo Din 49—
- St. 105. Enaka 19 cm viso a.
. Din 61-20
- St. 106. Enaka, z radijskimi
štev. in kazalci Din 76—
- St. 120. Kovasta ženna ura
z dobrim kol. s., damaznam
in regul. 3 l. gar. Din 44—
- St. 121. Enaka z radij. štev.
in kazalci Din 58—

— Cenik zastoj in franko. —
Lastna protokollirana tovar-
na ur v Sveti.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

SALDA-KONTE
STRACE - JOURNALE
SOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

IL NADSTROPJE

Proti alkoholu

je edino sredstvo »AVI-
NAL«; izdelek berlinskega
lekarnarja Francka, ki pa
je zdravju neskodljivo;
z njim morete odvaditi
pijanca, ne da bi sami kaj
vedeli za to. Polno za-
hvalnic ozdravljenih. —
Cena Din 220. Razpošilja

N. Popović, Beograd

Kolarčeva 7

Najboljsi šivalni stroji in kolesa

so edino GRITZNER, ADLER in KAYSER za
dom, obrt in industrijo v vseh opre-
mah.

Istotam švicarski pletilni
stroji

DUBIED.

Pouk v vezavi brezpla-
ćen. — Nizko cene. —
Prilagodljiva darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega spo-
menika za vodo.
Večletna garancija.
Tudi na obroke.

Žarko poletje

boste uživali le v lahkih platnenih ali svilenih oblekah, a brez težkih skrbi, kako boste prali svoje obleke. — Tkanina bo zadržala tudi po pranju svojo barvo in sijaj, ako vzamete za pranje SCHICHTOV

RADION ki varuje perilo.